

Indhold

Persongalleri og ordforklaring:	2
Prolog.....	6
Tavle I.....	8
Tavle II	15
Tavle III.....	18
Tavle IV.....	25
Tavle V	31
Tavle VI.....	37
Tavle VII	43
Tavle VIII	48
Tavle IX.....	52
Tavle X	55
Tavle XI.....	62
Kommentarer.....	71

Persongalleri og ordforklaring:

Adad stormens gud.

Antu Anus kone, mor til Ishtar (i en tradition)

Anu (sumerisk: An, "Himmel") Søn af det første gudepar, Ansar og

Kisar; himlens gud og gudernes far, nærmere bestemt far til Enlil og Aruru.

Aruru ("Frøløsner"; ifølge nogle forskere, betydningen af navnet er ukendt; også kaldet Belet-ili, "Lady of the Gods") modergudinde, der skabte menneskeheden med Eas hjælp. Søster (eller kone) af Enlil; i nogle traditioner, Anus elsker.

Aya Daggryets gudinde, Shamashs brud. Belet-seri ("Vildmarkens Dame")

Ereshkigals skriver i underverden, som holder tabletten, der optager liv og død.

Ea (sumerisk: Enki) Den klogeste af guderne, intellektets gud, skabelse, visdom, magi og medicin; søn af Ansar og Kisar. Han var også gud for det underjordiske ferskvandshav, apsa, "Det Store Dyb". Han sendte de syv vismænd for at civilisere menneskeheden. Blandt andre gaver har han skabt orden i kosmos, opfandt ploven og fyldte floderne med fisk.

Eanna ("Himlens Hus") Anu og Ishtars tempel i Uruk.

Enkidu (navnet kan betyde "det gode steds herre" eller, alternativt "Enkis [-Eas] skabelse", eller "Den vilde".) Et vildt menneske skabt af guder, for at være Gilgameshs ligemand, efter babylonsk tradition (eller, i den sumeriske tradition, at være hans tjener)

Enlil (navnet kan betyde "vindenes herre" eller som han selv siger "Jeg Er", "JHVH" ligesom navnet på Hebræernes Gud.) Søn af Anu, far til Sîn, bedstefar (i én tradition) til Shamash og Ishtar. Med hjælp fra Anu, Ea og Aruru styrer han universet. Han er nogle gange venlig over for menneskeheden, men kan også være en irritabel og lunefuld gud, der sender katastrofer som den store syndflod. Hans kultcenter var i Nippur.

Ennugi sherif eller gudernes konstabel.

Ereshkigal ("Lady of the Great Earth") Ishtars søster, dronning af underverden, som hun styrer sammen med sin ægtefælle, Nergal.

Etana Den trettende gud-konge af det sumeriske dynasti regerende byen Kish (en gammel bystat i det nordlige Babylonien), og tredje konge efter syndfloden. Efter sin død var han hersker i underverden.

Gilgamesh (sumerisk: Bilgamesh; den sumeriske form af navnet kan betyde "Den gamle mand er en ung mand" eller "Forfaderen var en Helt".) En historisk konge af Uruk (ca. 2750 f.v.t.; nogle lærde placerer ham et århundrede eller deromkring tidligere). Han var den femte konge af det første dynasti af Uruk; ifølge legenden, søn af Lugalbanda og af gudinden Ninsun.

Humbaba (sumerisk og gammelbabylonsk: Huwawa) Den monstrøse vogter af Cederskoven, udpeget af Enlil til at beskytte den og skræmme mænd væk.

Ishtar (sumerisk: Inanna, "Himlens Dronning") Skytsgud af Uruk, gudinde for seksuel kærlighed og krig; datter af Anu, ifølge tradition for Uruk; i andre traditioner er hun Anus gemalinde og datter af Sîn.

LuGalbanda ("Lille Herre") konge af Uruk, senere guddommeliggjort. I en tradition var han far til Gilgamesh, i en anden var han Uruks skytsgud.

Namtar ("skæbnebeslutter") Ministeren eller vesiren i Ereshkigal og underverdenens portvogter.

Nergal ("Herren af Erkalla") Pestens og krigens gud, senere ægtemanden af Ereshkigal.

Ninsun ("Lady of the Wild Cows") En mindre sumerisk gudinde kendt for sin visdom; Gilgameshs mor.

Ninurta ("Jordens Herre") Søn af Enlil, gudernes kammerherre, landbrugets gud, også hædret som krigsgud.

Nippur Enlils kultcenter, moderne Nuffar, nær 'Afaq i det centrale Mesopotamien.

Puzur-amurri ("den vestlige guds hemmelighed") Utnapishtim's skibstømrer.

Shamash (sumerisk: Utu) Solguden, retfærdighedens gud og protektor for rejsende og drømmetydere og Gilgameshs særlige beskytter. Hans kultcentre var i Sippar og Larsa.

Shamhat (Ifølge Bottéro betyder navnet *The Joyous One"); ifølge George, "noget mellem "godt- -looking" og Well- begavet' ".) Præstinde af Ishtar fra Uruk, hvis opgave var at civilisere Enkidu.

Shiduri (eller Siduri; "Hun er min vold"; nogle forskere siger, at betydning er ukendt) Bryggens og visdommens gudinde, som holder en værtshus på kanten af verden.

Shuruppak Utnapishtims by i det centrale sydlige Mesopotamien, mellem Nippur og Uruk. Moderne Fortæl Fara.

Sin (sumerisk: Nanna) Måneguden, frugtbarhedsguden, søn af Enlil; ifølge nogle traditioner, far til Shamash og Ishtar.

SÎN-LEQI- UNNINNI ("Sîn er den, der accepterer en bøn") forfatter/redaktør af standardversionen af Gilgamesh. Han levede engang i det trettende til det ellefte århundrede fvt.

Sumuqan (sumerisk: Shakkan) En gud i vildmarken, den beskytter af vilde dyr.

Tammuz (sumerisk: Dumuzi, "Trofast søn") Elsker og mand af Ishtar, sendt af hende til underverdenen.

Urshanabi ("Tjener for to tredjedele"; gammelbabylonsk: Sursunabu) Bådsmanden fra Utnapishtim, som sejler over Dødens Vande, som adskiller gudernes have fra paradiset hvor Utnapishtim lever for evigt. ("To· ·tredjedele" henviser til Ea, hvis symbolske numerisk værdi var 40, to tredjedele af Anus 60.)

Uruk En gammel by i det sydlige Mesopotamien. Moderne Warka.

Utnapishtim ("Han der fandt liv"; sumerisk: Ziusudra, "Livet med de mange dage")
Kongen af Shuruppak, der overlevede den store oversvømmelse og blev gjort
udødelig. Han kaldes Atrahasis ("Den ekstremt vise~) i et digt af samme navn.

[Retur til Index](#)

Prolog

Han havde set alt, havde alle følelser, fra opstemthed til fortvivlelse, havde fået en vision ind i det store mysterium, de hemmelige steder, de urgamle dage før syndfloden. Han var rejst til kanten af verden og var på vej tilbage, udmattet, men hel. Han har skrevet sin beretning på stentavler, har restaureret det hellige Eanna-tempel og Uruks massive mur, som ingen by på jorden kan måle sig med.

Se, hvordan dens volde skinner som kobber i solen.

Gå op ad stentrappen, ældre end man kan forestille sig, nærm dig Eanna-templet, som er helliget for Ishtar, et tempel, som ingen kongeslot kan sammenlignes med i størrelse eller skønhed Gå en tur på Uruks bymur, følg dens kurs rundt om byen, inspicér dens mægtige fundamenter, betragt dets murværk, hvor mesterligt det er bygget, observer det land det omslutter: palmetræerne, haverne, frugtplantagene, de storslåede paladser og templer, butikkerne og markedspladserne, husene, de offentlige torvepladser.

Find hjørnesteinen og under den, kobberboksen der er markeret med hans navn. Lås den op. Åbn låget. Tag stentavlerne af lapis lazuli ud. Læs hvordan Gilgamesh udstod alt modstand og lidelse, og gennemførte alt.

[Retur til Index](#)

Øverst Uruk som en tegner har foreslået den så ud i sin storhedstid, tiden omkring historien om Gilgamesh cirka 2100 fvt.

Nederst Uruk som den ruindyngre der er tilbage i dag.

[Retur til Index](#)

Tavle I

Overgår alle konger, magtfulde og høje
ud over alle andre, voldelige, pragtfulde,
en vild mand som en tyr, en ubesejret leder,
en helt i frontlinjerne, elsket af sine soldater -
fæstningen kaldte de ham, folkets beskytter,
rasende oversvømmelse, der ødelægger alle forsvarsværker –
to tredjedele guddommelig og en tredjedel menneskelig,
søn af kong Lugalbanda, som blev
en gud og gift med gudinden Ninsun,
han åbnede bjergpassene, gravede brønde
på skråningerne, krydsede det store hav, sejlede
mod den opgående sol, rejste til kanten
af verden, på jagt efter evigt liv,
og en gang fandt han Utnapishtim – manden
som overlevede den store syndflod og blev gjort udødelig -
han bragte de gamle, glemte ritualer tilbage,
genoprette de templer, som syndfloden havde ødelagt
fornyelse af vedtægter og sakramenter
for folkets velfærd og det hellige land.
Hvem er ligesom Gilgamesh? Hvilken anden konge
har inspireret sådan ærefrygt? Hvem kan ellers sige,
"Jeg alene hersker, øverste blandt menneskeheden"
Gudinden Aruru, skabelsens mor,
havde designet hans krop, havde gjort ham til den stærkeste
af mænd - kæmpestor, smuk, strålende, perfekt.

Byen er hans ejendom, han spankulerer
arrogant gennem det, hans hoved er højt løftet,
han tramper på sine borgere som en vild tyr.
Han er konge, han gør hvad han vil,
tager sønnen fra hans far og knuser ham,
tager pigen fra sin mor og bruger hende seksuelt;
krigerens datter, den unge mands brud,
han bruger hende seksuelt han har førsteret,

for ingen tør modsætte sig ham.

Men folket i Uruk råbte til himlen,
og deres klagesang blev hørt, guderne
er ikke ufølsomme. deres hjerter blev rørt,
de gik til Anu, fader til dem alle,
beskytter af det hellige rige Uruk,
og talte til ham på folkets vegne:
"Himmelske Fader, Gilgamesh -
ædel som han er, pragtfuld som han er –
har overskredet alle grænser. Folk lider
under hans tyranni, folket råber
at han tager sønnen fra hans far og knuser ham,
at han tager pigen fra sin mor og bruger hende seksuelt;
krigerens datter, den unge mands brud,
han bruger hende seksuelt han har førsteret,
for ingen tør modsætte sig ham.
Er det sådan du vil have din konge til at regere?
Skulle en hyrde skade sin egen flok? Far,
gør noget, hurtigt, før folket
fylder himlen med deres hjerteskrærende råb.'

Anu hørte dem, han nikkede med hovedet,
Så nikkede han mod gudinden, skabelsens mor,
han råbte til hende: "Aruru, du er den
der skabte mennesket. Gå nu og skab
en double til Gilgamesh, hans andet jeg,
en mand, der er lig ham i styrke og mod,
en mand, der er lige med hans stormfulde hjerte.
Skab en ny helt, lad dem afbalancere hinanden
til fuldendthed, så Uruk får fred."

Da Aruru hørte dette, lukkede hun sine øjnene,
og hvad Anu havde befalet, dannede hun i sit sind.
Hun fugtede sine hænder, hun klemte noget ler af,
hun kastede den ud i vildmarken,
æltede det, formede det efter hendes idé,
og skabte en mand, en kriger, en helt:

Enkidu den modige, magtfulde og lige så hård
som krigsguden Ninurta. Hår dækkede hans krop,
håret blev tykt på hovedet og hang
ned til hans talje, som en kvindes hår.
Han strejfede rundt i vildmarken,
nøgen, langt fra menneskenes byer,
spiste græs med gazeller, og når han var tørstig
drak han klart vand fra vandhullerne,
knælende ved siden af antilopen og hjorten.

En dag så et menneske - en jæger – ham
mens han drak med dyrene ved et vandhul.
Jægerens hjerte bankede, hans ansigt blev hvidt,
hans ben rystede, han var følelsesløs af rædsel.
Det samme skete en anden dag og en tredje dag.
Frygten satte sig i hans mave, han kræfter forlod ham
han så udmattet ud som en, der har været på en lang, hård rejse.

Han gik til sin far. "Far, jeg har set
en vild mand ved vandhullet.
Han må være den stærkeste mand i verden,
med muskler som sten. Jeg har set ham stikke af
fra de hurtigste dyr. Han bor blandt dem,
spiser græs med gazeller, og når han er tørstig
drikker han det klare vand fra vandhullerne.
Jeg har ikke givet mig til syne - for jeg er bange.
Han fylder de huller, jeg har gravet. De fælder jeg har sat
river han op, han befrier dyrene,
så jeg fanger ikke noget. Mit levebrød er væk.

"Søn, i Uruk bor der en mand
Han hedder Gilgamesh. Han er konge i byen
og den stærkeste mand i verden, siger de,
med muskler som sten. Gå nu til Uruk,
gå til Gilgamesh, fortæl ham, hvad der skete,
følg så hans råd. Han vil vide, hvad der skal gøres."

Han foretog rejsen, han stod foran
Gilgamesh i midten af Uruk,
han fortalte ham om den vilde mand.
Kongen sagde: "Gå til Ishtars tempel,
spørg der efter den kvinde der hedder Shamhat,
en af præstinderne, en tempelprostitueret, der giver sin krop
til enhver mand, til ære for gudinden Ishtar.
Tag hende med ud i vildmarken.
Når dyrene drikker ved vandhullet, så sig til hende,
at hun skal tage sin kappe af og ligge der
nøgen og klar, med benene spredt.
Den vilde mand vil nærme sig. Der skal hun bruge sin
kærlighedskunst på ham.
Naturen vil gå sin gang, og så
vil dyrene, der kendte ham i vildmarken
blive forvirret og forlade ham for evigt."

Jægeren finder Shamhat, Ishtars præstinde,
og sammen dragger de ud i vildmarken.
I tre dage gik de. På den tredje dag
nåede de vandhullet. Der ventede de.
I to dage sad de, mens dyrene kom for at drikke
det rene vand og gå igen. Tidligt om morgenen
den tredje dag, kom Enkidu og knælede ned
for at drikke vand sammen med antilopen og hjorten.
De kiggede forbløffede på. Manden var kæmpestor
og smuk. Dybt i Shamhats lænd
vågnede lysten. Hendes åndedrag blev heftige
mens hun stirrede på dette urtidsvæsen.
"Se," sagde jægeren, "der er han.
Brug du nu din kærlighedskunst. Tag din kappe af
læg dig her nøgen, med spredte ben.
Væk hans begær, når han nærmer sig
berør ham, ophids ham, brug hans åndedræt
forfør ham med dine kys, vis ham, hvad en kvinde er.
Så de dyr, der kender ham her i vildmarken
bliver forvirret og vil forlade ham for evigt."

Hun tog sin kjortel af og lå der nøgen,
med spredte ben begyndte hun at røre ved sig selv.
Enkidu så hende og nærmede sig forsigtigt.
Han snusede i luften. Han så på hendes krop.
Han nærmede sig, Shamhat berørte ham på låret,
rørte ved hans penis og førte ham ind i hende.
Hun brugte sine kærlighedskunster, hun tog vejret fra ham
forførte ham med sine kys, hun holdt intet tilbage og
viste ham hvad en kvinde er. I syv dage
havde han rejsning og elskede med hende,
indtil han havde fået nok. Endelig rejste han sig og
gik mod vandhullet for at slutte sig til dyrene igen.
Men gazellerne så ham og spredtes,
antilopen og hjorten tog flugten. Han forsøgte at indhente
dem, men hans krop var udmattet, hans livskraft var brugt,
hans knæ rystede, han kunne ikke længere løbe
som et dyr, som han havde gjort før.
Han vendte tilbage til Shamhat, og imens han gik
vidste han, i hans sind på en eller anden måde var
blevet anderledes, han vidste ting nu,
som et dyr ikke kan vide.

Enkidu satte sig ved Shamhats fødder.
Han så på hende, og han forstod
alle de ord, hun talte til ham
"Nu, Enkidu, ved du, hvad det er
at være sammen med en kvinde, at forene sig med hende.
Du er smuk, du er som en gud.
Hvorfor skulle du strejfe rundt i vildmarken
og leve som et vildt dyr? Lad mig tage dig
til Uruk med den store mur, til Ishtars tempel,
til Gilgamesh palads, den mægtige konges palads,
som i sin arrogance undertrykker folket,
tramper på dem som en vild tyr."

Hun afsluttede sin tale, Enkidu nikkede med hovedet.
Dybt i sit hjerte følte han noget røre sig,

en længsel han aldrig havde kendt før,
længslen efter en sand ven. Enkidu sagde,
"Jeg går med dig Shamhat. Tag mig med til Uruk
med den store mur, til Ishtars tempel,
til den mægtige konge Gilgamesh og hans palads.
Jeg vil udfordre ham. Jeg vil råbe op i hans ansigt:
"jeg er den mægtigste"! Jeg er manden
hvem kan få verden til at skælve! Jeg er suveræn, enestående!"

"Kom," sagde Shamhat, "lad os drage til Uruk,
Jeg vil føre dig til Gilgamesh, den mægtige konge.
Du skal se den store by med dens massive mur,
du skal se de unge mænd klædt i deres pragt,
i det fineste hør og broderet uld,
farvestrålende, med frynsede sjaler og brede bæltter.
Hver dag i Uruk er en fest,
med folk, der synger og danser i gaderne,
musikere, der spiller deres lyrer og trommer,
de dejligeste præstinder der står foran
Ishtars tempel, sludrer og griner,
gennemskyttet af seksuel glæde, og klar
til at tjene til mænds fornøjelse,
til ære for gudinden,
så selv gamle mænd bliver vækket i deres senge.
Du, der stadig er så uvidende om livet,
Jeg vil vise dig Gilgamesh, den mægtige Konge,
helten der er bestemt til både glæde og sorg.
Du vil stå foran ham og se med undren, hvor smuk og hvor viril han er,
hvordan hans krop pulserer med erotisk kraft.
Han er endnu højere og stærkere end dig –
så fuld af livskraft, at han ikke behøver søvn.
Enkidu, læg din aggression til side
Shamash, solguden, elsker ham og hans sind
han er blevet ophøjet af guden Anu, gudernes fader,
gjort til noget stort af Enlil, jordens gud,
og af Ea/Enki, guden for vand og visdom.
Selv før du kom ned fra højlandet,

kom du til Gilgamesh i en drøm."

Så hun fortalte Enkidu, hvad hun havde hørt.

"Han gik til sin mor, gudinden Ninsun,

og bad hende tyde drømmen

Jeg så en lysende stjerne, den skød på tværs

af morgenhimlen, den faldt for mine fødder

og lå foran mig som en kæmpe kampesten.

Jeg prøvede at løfte den, men den var for tung,

jeg forsøgte at flytte den, men den ville ikke røkke sig.

En flok mennesker samlede sig omkring mig,

folket i Uruk kæmpede for en plads for at se det,

som var det en lille baby kyssede de dens fødder.

Denne kampesten, denne stjerne, der var faldet til jorden –

tog jeg i mine arme, jeg omfavnede og kærtegnede den

på sådan en måde en mand kærtegner sin kone.

Så tog jeg den og lagde den foran dig. Du fortalte mig

at det var min dobbeltgænger, mit andet jeg«.

Gilgameshs mor, Lady Ninsun, den kloge, den alvidende. sagde til sin søn:

Kæreste barn, denne klare stjerne fra himlen,

denne enorme kampesten, som du ikke kunne løfte –

det er en kær ven, en mægtig helt.

Du vil tage ham i dine arme, omfavne og kærtegne ham

på den måde en mand kærtegner sin kone.

Han vil være din dobbeltgænger, dit andet jeg,

en mand, som er loyal, som vil stå ved din side

gennem de største farer.

Snart vil du møde ham,

dit hjertes følgesvend. Det har din drøm sagt.

"Gilgamesh sagde: "Må drømmen gå i opfyldelse.

Må den sande ven dukke op, den sande følgesvend,

som gennem enhver fare vil stå ved min side.'

Da Shamhat var færdig med at tale, vendte Enkidu

sig mod hende, og de elskede igen.

[Retur til Index](#)

Tavle II

Så gav Shamhat Enkidu en af hendes klæder
han tog den på. Hun tager hans hånd,
og førte ham som et barn til nogle hyrdehytter.

Hyrderne stillede sig forundret omkring ham.
"Hvilken enorm mand!" hviskede de.
"Hvor ligner han Gilgamesh meget han er-
høj og stærk, med muskler som sten."
De førte ham til deres bord, de satte brød og øl
foran ham. Enkidu sad bare og stirrede.
Han havde aldrig set menneskeføde før, han vidste
ikke ved hvad han skulle gøre. Så sagde Shamhat:
"Prøv det, Enkidu. Det er mad,
vi mennesker spiser og drikker dette." Forsigtigt
smagte han på brødet. Så spiste han et stykke,
han spiste et helt brød, så spiste han et til,
han spiste til han blev mæt, drak syv
kander øl, hans hjerte blev lyst,
hans ansigt glødede, og han sang af glæde.
Han fik klippet sit hår, blev vasket, de gned
sød olie ind i hans hud og blev fuldt ud
menneskeligt. Skinnende, så han smuk ud
ligesom en brudgom. Da hyrderne lagde sig for at sove,
gik Enkidu ud med sværd og spyd.
Han jagede løver og ulve hele natten
han vogtede flokkene, han holdt sig vågen
og vogtede dem, mens hyrderne sov.

En dag, mens han og Shamhat elskede,
så han op og så en ung mand gå forbi.
"Shamhat," sagde han, "bring den mand her.
Jeg vil gerne tale med ham. Hvor skal han hen?"
Hun råbte til ham: "Hvor skal du hen?"
så gik de hen til manden og sagde: "Hvor skal du hen i den fart"
Manden sagde til Enkidu: "Jeg er på vej

til en bryllupsfest. Jeg har dækket bordet
med udsøgt mad til ceremonien.
Præsten vil velsigne det unge par, gæsterne
vil glæde sig, brudgommen vil træde til side,
jomfruen vil vente i ægtesengen
på Gilgamesh, kongen af Uruk med den store mur.
Kongen er ham, der først har sex med ægtehustruen.
Først når han er færdig, følger brudgommen efter.
Dette er det, som guderne har bestemt.
Det er i dette øjeblik, kongens fødselssnor bliver klippet,
enhver kvindes jomfruhinde tilhører ham."

Mens han lyttede, blev Enkidus bleg
På grund af vrede. "Jeg tager til Uruk nu,
til den mægtige konge Gilgamesh's palads.
Jeg vil udfordre ham. Jeg vil råbe til hans ansigt:
'Jeg er den mægtigste! Jeg er manden
som kan få verden til at skælve! jeg er suveræn'

Sammen tog de til Uruk med den store mur,
Enkidu forrest, Shamhat lige bag ham.

Da han gik ind på hovedgaden i Uruk,
samlede folket sig omkring ham og undrede sig
folkemængderne blev ved med at presse sig på for at se ham
tættere på, som var han en lille baby hvis fødder de kyssede.
"Sikke enorm mand!" hviskede de
"Hvor ligner han Gilgamesh - ikke helt så høj
men stærkere-knogler. I vildmarken
voksede han op ved at spise græs sammen med gazeller,
han blev ammet med mælk fra antiloper og rådyr.
Gilgamesh møder virkelig sit lige i ham.
Denne vilde mand kan kæmpe på lige fod med de mægtigste konger."

Bryllupsritualet havde fundet sted,
musikerne spillede på deres trommer og lyrer,
gæsterne spiste, sang og grinede.
Bruden var klar til Gilgamesh

som var han en gud, hun ventede i sin seng
for at åbne sig for ham til ære for Ishtar,
ja glemme sin mand og åbne sig for at modtage kongen.

Da Gilgamesh nåede de nygiftes hus, var Enkidu der.
Han stod som en stenstøtte
i døråbningen, blokerer døren. Gilgamesh, rasende.
Da trådte han frem og greb Enkidu med sine store arme,
greb om Enkidus store arme, deres pander tørnede sammen som vilde tyres,
de to mænd vaklede, og slog hinanden op mod husene,
dørstolperne rystede, ydervæggene skælvede,
de brødes gennem gaderne, de tog fat i hinanden, deres lemmer
flettedes sammen, hver kæmpe krop.
De anstrengte sig for at bryde fri fra den andens omfavnelse.
Til sidst kastede Gilgamesh den vilde mand
og med sit højre knæ klemte han ham fast til jorden.
Hans vrede forlod ham. Han vendte sig væk.
Konkurrencen var slut. Enkidu sagde,
"Gilgamesh, du er unik blandt mennesker.
Din mor, gudinden Ninsun, skabte dig
stærkere og modigere end nogen dødelig,
med rette har Enlil givet dig kongedømmet,
da du er bestemt til at herske over mennesker."
De omfavnede hinanden og kyssede. De holdt i hånden som brødre.
De gik side om side. De var blevet sande venner.

[Retur til Index](#)

Tavle III

Tiden gik hurtigt. Gilgamesh sagde,
"Nu skal vi rejse til Cederskoven,
hvor det vilde og voldsomme monster Humbaba bor.
Vi skal dræbe ham, ja fjerne dette onde uvæsen fra verden."

Enkidu sukkede. Hans øjne fyldtes med tårer.
Gilgamesh sagde: "Hvorfor sukker du?
Hvorfor, kære ven, fyldes dine øjne med tårer?"

Enkidu svarede, "Min kære ven, et skrig
stikker i halsen, mine arme er slappe.
Jeg kendte det land, da jeg strejfede om i højlandet
med antiloper og hjorte. Skoven er uendelig,
den breder sig vidt og bredt i tusinder af kilometer.
Hvilket menneske vil vove at trænge ind i den?"

Gilgamesh sagde: "Hør, kære ven,
selvom skoven fortsætter for evigt,
Skal jeg dybt ind i den, bestige dens skråninger,
fælde et cedertræ, der er højt nok til
at lave en hvirvelstorm, når den falder til jorden."

Enkidu sagde: "Men hvordan kan nogen mand
turde gå ind i Cederskoven?
Den er helligt for Enlil. Har han ikke erklæret
adgang forbudt der, har han ikke netop placeret
Humbaba der for at skræmme mennesker væk?
Vi burde ikke tage på denne rejse, vi burde ikke
bekæmpe dette uvæsen. Hans ånde spyr ild,
hans stemme brager som torden, hans kæber er døden.
Han kan endda høre alle lyde i skoven
selv den svageste raslen blandt bladene,
han vil høre os på hundredeoghalvtreds kilometers afstand.
Hvem blandt mennesker og guder kan besejre ham?
Humbaba er skovens vogter, Enlil

satte ham der for at skræmme mennesker.
Enhver der drager derind, vil blive ramt af frygt."

Gilgamesh svarede: "Hvorfor, kære ven,
taler du som en kujon? Det du lige sagde der
er uværdig for dig, det smerter mit hjerte.
Vi er ikke guder, vi kan ikke stige op
til himlen. Nej, vi er dødelige mænd.
Kun guderne lever for evigt. Vores levedage
er få i antal, og uanset hvad vi end opnår
blot som et vindpust. Hvorfor så være bange
døden tager os jo før eller siden?
Hvor er det mod, du altid har haft?
Hvis jeg dør i skoven på dette store eventyr,
vil du så ikke skamme dig, når folk siger,
'Gilgamesh mødte en heltedød i sin
kamp mod monsteret Humbaba. Og hvor
var Enkidu? Han var derhjemme i sikkerhed!'"
Du er opvokset i bjergene, og med dine egne hænder
har du dræbt, plyndrende løver og ulve,
du er modig, dit hjerte er testet i kamp.
Men du skal vide at uanset om du kommer med eller ej,
vil jeg fælde det træ, jeg vil dræbe Humbaba,
jeg vil skabe mig et varigt navn for mig selv,
Jeg vil stemple min berømmelse ind i menneskers sind for evigt."

Jeg Gilgamesh boltede de syv porte
i Uruks store mur, og folket samlede.
hærskarer af dem strømmede ud på gaderne.
Gilgamesh sad på sin trone. Folkemængderne
skubbete sig frem for at høre ham. Gilgamesh talte:
"Hør mig, i ældste, i Uruk med stor mur.
Jeg må rejse nu til Cederskoven,
Hvor uvæsnat det store monster Humbaba bor.
Jeg vil besejre ham i Cederskoven,
Hvor jeg vil fælde det træ, jeg vil dræbe Humbaba,
hele verden skal vide, hvor mægtig jeg er.
Jeg vil skabe mig et varigt navn for mig selv,

jeg vil stemple min berømmelse ind i menneskets sind for evigt."

Da vendte Gilgamesh sig til de unge mænd og sagde:

"Hør mig, unge mænd i Uruk byen med den store mur,
krigere og kammerater, som har kæmpet ved min side.

Jeg vil rejse for at møde monsteret Humbaba,

Jeg vil gå en vej, som ingen mand før har rejst,

Jeg går i en kamp, som ingen mand har kendt.

Giv mig derfor jeres velsignelse, før jeg går,

så jeg kan komme tilbage fra Cederskoven igen,

sejrende, for at se jeres ansigter igen.

Endnu en gang vil jeg fejre det nye år

med jer her i gaderne i Uruk byen med den store mur,

til lyden af lyrens og trommeslagene.

Enkidu rejste sig. Der var tårer i hans øjne.

"I ældste i Uruk, overtal jeres kongen

til ikke at gå i Cederskoven,

til ikke at gå i kamp med det voldsomme monster Humbaba,

hvis brøl brager frem og tilbage som tordenskrald,

hvis ånde spyr ild, dens kæber er døden,

den hører alle lyde i skoven, endda

den svageste raslen blandt bladene.

Hvem blandt mennesker eller guder kan besejre ham?

Humbaba er skovens vogter, Enlil

satte ham der for at skræmme stærke mænd."

De ældste bøjede sig for kongen og sagde:

"Du er ung. Herre, dit hjerte banker heftigt

det stikker af med dig. Hvorfor ønsker du

at sætte i gang med sådan en dårskab? Vi har hørt om Humbaba,

at han er farlig, han har et grufuldt udseende,

hans ånde spyr ild, hans kæber er døden.

Hvordan kan nogen mennesker, selv dig,

turde gå ind i Cederskoven?

Hvem blandt mennesker og guder kan besejre ham?

Humbaba er skovens vogter, Enlil

satte ham der for at skræmme de stærke mænd."

Efter at han havde lyttet til de ældstes ord,
slog Gilgamesh en latter op. Han rejste sig og sagde:
"Kære venner, fortæl mig, er jeres mod helt forsvundet?
Er I ikke klar til at tage afsted? Eller er I
bange for at dø en heldedød?
Enkidu, lad os gå til smedjen
og beordre smedene til at lave våben til os
våben som kun de mægtigste helte kan bruge.

Enkidu lyttede med alvor. Han stod
stille der i lang tid. Endelig
nikkede han. Gilgamesh tog hans hånd.

Smedene lyttede til deres instruktioner.
De støbte enorme våben, som almindelige mænd
aldrig kunne bære: økser, der vejede
hundrede kilogram stykket, knive med krydsværn
og tunge **beslag (ornamenter, monteringer)** af massivt guld.
Hver mand bar våben og rustninger
der vejer mere end trehundrede kilogram.

Gilgamesh sagde: "Før vi går,
Så lad os aflægge min mors tempel et besøg,
lad os gå og tale med Lady Ninsun,
den kloge, den alvidende. Lad os bøje os for hende,
og lad os bede om hendes velsignelse og hendes råd.

Hånd i hånd gik de to venner
til Ninsuns tempel. Gilgamesh bøjede sig
for sin mor, gudinden Ninsun, og sagde:
"Jeg må rejse nu til Cederskoven,
Jeg rejser for at møde det store uvæsen monsteret Humbaba,
Jeg må gå af en vej, som ingen mand før har gået,
Jeg må gå i en kamp, som ingen mand før har gjort.
Kære mor, store gudinde, hjælp mig i dette kald,
giv mig din velsignelse før jeg går,
Så jeg kan komme tilbage fra Cederskoven

sejrende, for at se dit ansigt igen."

Ninsun lyttede til hans ord med sorg.
Med sorg gik hun ind i sit indre værelse,
hun badede i vand med tamarisk og sæbeurt,
hun tog hendes fineste kappe på, samt et bredt bælte,
Lapis Lazul halskæden, så satte hun, hendes krone på hovedet.
Hun gik op ad trappen og ud på taget,
Der hun tændte sød røgelse til ære for Shamash,
hun løftede sine arme i bøn og sagde:
"Himlens Herre, du har givet min søn
skønhed og styrke og mod – hvorfor
men hvorfor gav du ham med et rastløst hjerte?
Nu har du hidset ham op til at angribe
monsteret Humbaba, til at tage en lang
rejse, som han ikke kan vende tilbage fra.
Eftersom han er besluttet på at gå, så beskyt ham
indtil han ankommer til Cederskoven,
indtil han dræber Humbaba, monstret,
og indtil han fordriver det onde fra verden, som du hader.
Beskyt ham hver dag, når du krydser himlen,
og i skumringen må Aya din brud overgive beskyttelsen
af ham til de tapre stjerner, nattens vogtere.
O Herre Shamash, du strålende sol,
gudernes glæde, illuminator af verden,
som genopstår så lyset genfødes,
det fylder himlen, hele jorden tager form,
bjergene opstår, dalene bliver oplyst,
mørket forsvinder, ondskaben trækker sig tilbage,
alle skabninger vågner op og åbner deres øjne,
de ser dig, og fyldes med glæde –
beskytte min søn. På hans farlige rejse
lad dagene være lange, lad nætterne være korte,
lad hans skridt være kraftig og hans ben robuste.
Eftersom han og hans kære ven Enkidu ankommer,
sæt stærke vinde op imod Humbaba,
søndenvinden, nordenvinden, østenvinden og vestenvinden,
lad stormvind, kuling, orkan, tornado,

komme mod Humbaba, for at hindre hans fremdrift
og gør det nemt for min søn at dræbe ham.
Så dine hurtige muldyr vil bære dig videre
til dit opholdssted med en seng for natten,
guderne vil bringe dig lækker mad for at glæde dig,
Aya vil tørre dit ansigt med pandehåret
fra hendes hvide kappe. Hør mig, oh Herre,
beskyt min søn i din store barmhjertighed
før ham til Skoven, og bring ham så hjem.

Efter at hun havde bedt, hende gudinden Ninsun,
den kloge, den alvidende, kom ned fra taget
og tilkaldte Enkidu. "Kære barn," sagde hun,
"Du er ikke født fra mit liv, men nu
adopterer jeg dig som min søn." Hun hang en juvel
amulet om Enkidus hals
"Som en præstinde modtager et forladt barn,
har jeg taget Enkidu ind som min egen søn.
Må han være en bror for Gilgamesh.
Må han lede ham til Skoven og bringe ham hjem."

Enkidu lyttede. Tårerne fyldte hans øjne.
Han og Gilgamesh knugede hinandens hænder som brødre.

De tog deres våben: de massive økser,
de massive knive, koggerne og buerne.
De ældste trådte til side, lavede plads. De unge mænd jublede.

De ældste rejste sig og talte til kongen:
"Kom nu sikkert tilbage til Uruk byen med den store mur.
Stol ikke kun på din styrke,
men vær på vagt, årvågen, få hvert slag til at tælle.
Husk hvad det gamle ordsprog siger:
"Hvis du går forrest, beskytter du din kammerat;
hvis du kender ruten, beskytter du din ven."
lad Enkidu gå forrest, når I går,
han kender vejen til Cederskoven,

han er blevet prøvet i kamp, han er modig og stærk.
han vil vogte over dig hele vejen på rejsen,
ved enhver fare vil han stå ved din side.
Må Shamash give dig hvad dit hjerte higer efter,
må jeres vej til Cederskoven være lige,
må nætterne være sikre, uden lurende farer,
må din far Lugalbanda beskytte dig,
må du besejre Humbaba, må kampen være hurtig,
må du med glæde vaske dine fødder i hans flod.
Grav en brønd, når du stopper for natten,
fyld dine vandskind med frisk vand,
giv et offer til Shamash hver dag,
og husk Lugalbanda din far,
som selv rejste til fjernt beliggende bjerge."

De ældste vendte sig mod Enkidu og sagde:
"Vi overlader vores kongen i din varetægt. Beskyt ham,
før ham gennem alle de forræderiske pas,
vis ham, hvor han kan finde mad og hvor
han skal grave efter ferskvand, før ham til Skoven
og kæmp ved hans side. Må Shamash hjælpe dig,
må guderne give dig dit hjertes ønske
og bring dig sikkert tilbage til Uruk."

Da sagde Enkidu til Gilgamesh,
"Eftersom du vil udføre dette, må jeg tage med dig.
Så lad os gå. Lad vores hjerter være frygtløse.
Jeg går forrest, da jeg kender vejen
til Cederskoven, hvor Humbaba bor."

[Retur til Index](#)

Tavle IV

Efter sekshundredeoghalvtreds kilometer stoppede de for at spise,
efter ettusindsekshundrede slog de lejr.

De havde kun i rejst tre dage og nætter,
det ville være seks ugers rejse for almindelige mennesker.

Da solen gik ned, gravede de en brønd,
de fyldte deres vandskindsække med frisk vand,

Gilgamesh klatrede op på toppen af bjerget,
hvor han hældte mel ud som et offer og sagde

"Bjerg, giv mig en gunstig, en favorabel drøm."

Enkidu udførte ritualerne for drømme,
hanbeder om et tegn. Et vindstød eller lignende.

Han bygger et ly for natten,

placere Gilgamesh på gulvet og

spredde en magisk cirkel af mel omkring ham,

derefter spredde han det som et net hen over døråbningen.

Gilgamesh sidder der bare med hagen på knæene,

til søvnen overvinder ham, som den gør med alle mænd.

Ved midnat vågnede han, og sagde til Enkidu:

"Hvad skete der? Rørte du ved mig? Eller gik der en gud forbi?"

Hvorfor får jeg gåsehud? Hvorfor er jeg kold?"

Enkidu, min kære ven, jeg har haft en drøm,

en frygtelig drøm. Vi gik i en kløft,

da jeg så op, var der et stort bjerg, så stort at vi var som små fluer.

Så faldt bjerget ned over os.

Så nu min kære ven, fortæl mig, hvad betyder det?"

Enkidu sagde: "Vær du bare rolig, min ven,
den drøm du havde er i vores favør.

Bjerget er Humbaba. Han vil falde ligesom
det bjerg du så. Lord Shamash vil give os

sejren, vi vil dræbe det monsteret

og efterlad dets lig på slagmarken.'

Gilgamesh, der nu er glad for sin gode drøm,

smilede, så hans ansigt lyste op af glæde.

Efter sekshundredeoghalvtreds kilometer stoppede de for at spise,
efter ettusindsekshundrede slog de lejr.
De havde kun i rejst tre dage og nætter,
det ville være seks ugers rejse for almindelige mennesker.
Da solen gik ned, gravede de en brønd,
de fyldte deres vandskindsække med frisk vand,
Gilgamesh klatrede op på toppen af bjerget,
hvor han hældte mel ud som et offer og sagde
"Bjerg, giv mig en gunstig, en favorabel drøm."
Enkidu udførte ritualerne for drømme,
hanbeder om et tegn. Et vindstød eller lignende.
Han bygger et ly for natten,
placere Gilgamesh på gulvet og
spreder en magisk cirkel af mel omkring ham,
derefter spreder han det som et net hen over døråbningen.
Gilgamesh sidder der bare med hagen på knæene,
til sønnen overvinder ham, som den gør med alle mænd.

Ved midnat vågnede han, og sagde til Enkidu:
"Hvad skete der? Rørte du ved mig? Eller gik der en gud forbi?
Hvorfor får jeg gåsehud? Hvorfor er jeg kold?
Enkidu, min kære ven, jeg har haft en drøm,
en drøm der er mere forfærdelig end den første.
da jeg så op, var der et stort bjerg,
det væltede mig omkuld, den klemte mine fødderne fast,
en frygtindgydende lys smertede mine øjne,
pludselig dukkede en ung mand op,
han var strålende og smuk, han ragte mig sin arm,
han trak mig der fra under bjerget,
han gav mig vand, så mit hjerte blev roligt.
Min kære ven, fortæl mig, hvad det betyder?"

Enkidu sagde: " Vær du bare rolig, min ven,
den drøm du havde er gunstig for os.
Igen betyder bjerget Humbaba.
Han væltede dig omkuld, men kunne ikke dræbe dig.
Og den smukke unge mand, der dukkede op,
Det er Lord Shamash, som redder dig

og giver dig alt, hvad du drømmer om."
Gilgamesh, der nu er glad for sin drøm,
smiler så hans ansigt lyste op af glæde.

Efter sekshundredeoghalvtreds kilometer stoppede de for at spise,
efter ettusindsekshundrede slog de lejr.
De havde kun i rejst tre dage og nætter,
det ville være seks ugers rejse for almindelige mennesker.
Da solen gik ned, gravede de en brønd,
de fyldte deres vandskindsække med frisk vand,
Gilgamesh klatrede op på toppen af bjerget,
hvor han hældte mel ud som et offer og sagde
"Bjerg, giv mig en gunstig, en favorabel drøm."
Enkidu udførte ritualerne for drømme,
hanbeder om et tegn. Et vindstød eller lignende.
Han bygger et ly for natten,
placere Gilgamesh på gulvet og
spreder en magisk cirkel af mel omkring ham,
derefter spreder han det som et net hen over døråbningen.
Gilgamesh sidder der bare med hagen på knæene,
til søvnen overvinder ham, som den gør med alle mænd.

Ved midnat vågnede han, og sagde til Enkidu:
"Hvad skete der? Rørte du ved mig? Eller gik der en gud forbi?
Hvorfor får jeg gåsehud? Hvorfor er jeg kold?
Enkidu, min kære ven, jeg har haft en drøm,
en drøm der er mere forfærdelig end de to andre.
Himlen brølede, og jorden skælvede,
derefter er der bare mørke, stilhed.
Lyn blinkede og satte træerne i brænd.
Da flammerne døde ud, var jorden dækket af aske.
Min kære ven, fortæl mig, hvad det betyder?"

Enkidu svarede: " Vær du bare rolig, min ven,
den drøm du havde er gunstig for os.
Den flammende himmel du så er Humbaba,
der forsøger at dræbe dig med lyn og flammer.
Men selv med ilden kan han ikke skade dig.

Der dræber vi Humbaba. Succesen er vores.
Uanset hvordan han vil angriber os, sejre vi."
Gilgamesh, der nu er glad for sin drøm,
smiler så hans ansigt lyste op af glæde.

Efter sekshundredeoghalvtreds kilometer stoppede de for at spise,
efter ettusindsekshundrede slog de lejr.
De havde kun i rejst tre dage og nætter,
det ville være seks ugers rejse for almindelige mennesker.
Da solen gik ned, gravede de en brønd,
de fyldte deres vandskindsække med frisk vand,
Gilgamesh klatrede op på toppen af bjerget,
hvor han hældte mel ud som et offer og sagde
"Bjerg, giv mig en gunstig, en favorabel drøm."
Enkidu udførte ritualerne for drømme,
hanbeder om et tegn. Et vindstød eller lignende.
Han bygger et ly for natten,
placere Gilgamesh på gulvet og
spredde en magisk cirkel af mel omkring ham,
derefter spreder han det som et net hen over døråbningen.
Gilgamesh sidder der bare med hagen på knæene,
til søvnen overvinder ham, som den gør med alle mænd.

Ved midnat vågnede han, og sagde til Enkidu:
"Hvad skete der? Rørte du ved mig? Eller gik der en gud forbi?
Hvorfor får jeg gåsehud? Hvorfor er jeg kold?
Enkidu, min kære ven, jeg har haft en fjerde drøm,
en drøm der er mere forfærdelig end de tre andre.
Jeg så en rasende ørn med et løvehoved,
den svævede ned mod mig som en stor sky,
og den lavede ansigter til mig, skræmmende flammer
skød ud af dens mund, og så ved siden af mig
så jeg en ung mand med en overjordisk udstråling,
han målte uvæsned, greb det, og brækkede dets vinger,
han vred dens nakke rundt og kastede den til jorden.
"Min kære ven, fortæl mig, hvad det betyder?"

Enkidu sagde: "Vær du blot rolig min ven,
den drøm du havde er gunstig for os.
Ørnen, som du så, den med løvehovedet,
er Humbaba. Der selvom den dykkede direkte mod dig
med frygtindgydende flammer der skød ud fra dens mund,
ikke er i stand til at forvolde dig skade. Den unge mand
der kom dig til undsætning, er vores herre Shamash.
Han vil stå ved vores siden, når monsteret angriber.
Uanset hvad der sker, vil vi være sejrende."
Gilgamesh, der nu er glad for sin drøm,
smiler så hans ansigt lyste op af glæde.

Efter sekshundredeoghalvtreds kilometer stoppede de for at spise,
efter ettusindsekshundrede slog de lejr.
De havde kun i rejst tre dage og nætter,
det ville være seks ugers rejse for almindelige mennesker.
Da solen gik ned, gravede de en brønd,
de fyldte deres vandskindsække med frisk vand,
Gilgamesh klatrede op på toppen af bjerget,
hvor han hældte mel ud som et offer og sagde
"Bjerg, giv mig en gunstig, en favorabel drøm."
Enkidu udførte ritualerne for drømme,
hanbeder om et tegn. Et vindstød eller lignende.
Han bygger et ly for natten,
placere Gilgamesh på gulvet og
spreder en magisk cirkel af mel omkring ham,
derefter spreder han det som et net hen over døråbningen.
Gilgamesh sidder der bare med hagen på knæene,
til søvnen overvinder ham, som den gør med alle mænd.

Ved midnat vågnede han, og sagde til Enkidu:
"Hvad skete der? Rørte du ved mig? Eller gik der en gud forbi?
Hvorfor får jeg gåsehud? Hvorfor er jeg kold?
Enkidu, min kære ven, jeg har haft en femte drøm,
En drøm mere forfærdelig end alle de andre.
Jeg kæmpede mod en gigantisk tyr,
dens bælg knuste jorden og rejste sig
støvskyer, der formørkede himlen,

klemte mig fast, knuste mig, jeg følte
dens ånde i mit ansigt, så pludselig var der en mand
han trak mig op, lagde sine arme om mig,
og gav mig frisk vand fra hans skindsæk.
Fortæl mig nu kære ven, hvad betyder det?"

Enkidu svarede: "Vær du blot rolig, min ven,
den drøm du havde er gunstig for os.
Den gigantiske tyr du kæmpede med, er ingen fjende af os.
Den er selve guden, der har hjulpet os,
kløge Shamash, vores beskytter, himlens herre,
som i enhver fare vil komme os til hjælp.
Manden der trak dig op fra jorden
der gav dig frisk vand fra sit skindsæk
er Lugalbanda, din personlige gud.
Med hans hjælp vil vi opnå sejr
en større end noget menneske tidligere har opnået.

De var nået til kanten af Cederskoven.
De kunne høre Humbabas skræmmende brøl derinde.
Gilgamesh stoppede. Han rystede, tårer
rendte ned ad hans kinder. "O Shamash", råbte han,
"beskyt mig på denne farlige rejse.
Husk mig, hjælp mig, hør min bøn"
De stod og lyttede. Bare en kort tid.
Så, lød Guds stemme fra himlen den
kaldte på Gilgamesh: "Skynd dig, angrib
Humbaba, mens tiden er,
endnu før han forsvinder i skovens dyb,
før han kan gemme sig der
pakke sig ind i sine syv auraer
med deres lammende blænding af synet.
Lige nu har han kun en på nu. Så angribe ham! Nu!"

De stod der i udkanten af Cederskoven,
stille stirrede. Der var ikke noget de kunne sige.

[Retur til Index](#)

Tavle V

De stod i udkanten af Cederskoven,
undrer sig over træernes store højde.
De kunne ikke se en godt afmærket sti foran sig
markeret af Humbaba, klar til at følge.
Langt væk fra så de Cedertræs bjerget,
hellig for Ishtar, der hvor guderne bor,
de stejle skråninger og de mange cedertræer
med deres skarpe duft og behagelige skygge.
De griber deres økser, og deres knive fra skede,
hvorefter de gik ind i Skoven og gik igennem
viraket af tornebuske som de forekom.

Pludselig blev Enkidu grebet af frygt,
hans blev bleg som var han et afhugget hoved.
Han sagde til Gilgamesh: "Kære ven, det kan jeg ikke fortsætte,
Du går ind i den forfærdelige skov,
for at dræbe den forfærdelige Humbaba og vinde berømmelsen.
Jeg vil vende tilbage til Uruk byen med den store mur,
og alle mennesker vil vide, hvilken kujon jeg har været.

Gilgamesh svarede, kære ven, min kære bror,
Jeg kan ikke dræbe Humbaba alene.
Bliv derfor, her hos mig. Stå ved min side.
"To både der er surret sammen vil aldrig synke.
Et tre tvundet reb knækker ikke let.'
Hvis vi hjælpes, kæmper side om side,
hvilken kan der så komme over os? Lad os fortsætte
og angribe det store monster. Vi er nået helt til skoven.
Så uanset hvad du føler, så lad os fortsætte."

Enkidu sagde, "Du har aldrig mødt ham,
Så du kender ikke den rædsel, der venter os forude.
Da jeg mødte ham, blev mit blod koldt.

Hans tænder er knivskarpe, de stikker ud som stødtænder,
hans ansigt ligner, et løveansigt med udtværet blod,
han farer frem som en frådende strøm,
hans pande brænder som ild. Hvem kan modstå ham?
Jeg er rædselsslagen. Jeg kan ikke gå med."

Gilgamesh sagde: "Mod, find dit mod kære bror,
det er ikke det rette tidspunkt til at give efter for frygt.
Vi er kommet så langt, har krydset så mange bjerge,
vores rejse er næsten ved dens afslutning.
Du der er opvokset ude i naturen, som med dine egne hænder
du har dræbt omvandrende vilde løver og ulve,
du er modig, for dit hjerte er blevet testet i kamp.
Selvom dine arme føles svage nu, og dine ben ryster,
Så er du en kriger, du ved hvad du skal gøre og hvornår.
Råb nu dit kampråb ud, lad din stemme hamre afsted
som en stortromme. Lad dit hjerte give dig
glæden ved at være i kampen, glem døden.
Hvis vi hjælper hinanden og kæmper side om side,
vi vil skabe os selv udødelige navne,
vi vil stemple vores berømmelse ind i mænds sind for evigt.

De gik dybt ind i Cederskoven,
greb om deres økser og deres knive,
fulgte blot de spor, Humbaba havde afsat.

Pludseligt stod de udenfor udyrets hule.
Han ventede derinde. Med et blev deres blod koldt.
Han så de to venner, han lavede sin grimasse,
Så han blottede sine tænder og udstødte et øredøvende brøl.
Han stirrede på Gilgamesh, så sagde han: "Ung mand, du
vil aldrig nå hjem igen. Forbered dig på at dø."
En bølge af frygt skød gennem Gilgamesh,
rædslen frøs hans muskler, hans hjerte frøs og hans mund blev tør,
hans ben rystede, hans fødder var som naglet til jorden.

Enkidu så hans forfærdelse og sagde:

"Kære ven, store kriger, ædle helt,
mist ikke modet, husk dette:

"To både surret sammen vil aldrig synke.

Et tre tvunden reb knækker ikke let.'

Hvis vi hjælper hinanden og kæmper side om side,
hvilken skade kan så ramme os? Lad os fortsætte."

De rykkede frem til uhyrets hule. Humbaba

stormede ud og brølede til dem og sagde:

"Jeg kender dig, Gilgamesh. Vær ikke et fjols.

Forsvind. Forlad nu Cederskoven.

Har gale mænd sat sig for, at du skal konfrontere mig her?

Jeg vil dig i stykker lem fra lem, jeg vil knuse dig

og efterlade dig blodig og knust på jorden.

Og du, Enkidu, søn af en fisk

eller en skildpadde, dit tarmløse bæst, faderløse afkom

som aldrig har diet modermælk.

Jeg så dig på græsmarkerne, da du var ung.

Jeg så dig græsse med de omvandrende flokke

men jeg slog dig ikke ihjel, du var for mager,

du ville ikke have været et anstændigt måltid.

Og nu vover du at føre Gilgamesh hertil,

I står begge to foran mig og ligner

et par af skræmte piger. Jeg vil skære halsen

over på jer, vil skære jeres hoveder af og fodre de skrigende gribbe og krager

med jeres stinkende indvolde.

Gilgamesh trådte baglæns. Han sagde,

"Hvor er Humbabas ansigt blevet forfærdeligt!"

Det er ved at ændre sig til tusind mareridt,

mere forfærdelige end jeg kan udholde.

Jer føler mig hjemsøgt. Jeg er for bange til at fortsætte."

Enkidu svarede: "Hvorfor, kære ven,

taler du som en kujon? Det du lige sagde

er dig uværdig. Det bringer mit hjerte i sorg.

Vi skal ikke tøve eller trække os tilbage.

To så tætte venner kan ikke besejres
Vær nu modig. Husk hvor stærk du er.
Jeg står ved din side. Så lad os angribe nu."

Gilgamesh kunne mærke hans mod vende tilbage.
Så stormede frem mod Humbaba som to vilde tyre.
Monsteret udstødte et øredøvende skrig,
hans brøl buldrede frem som et tordenbrag,
han stampede og jorden åbnede sig, hans skridt
splitte bjergene i Libanon,
skyerne blev sorte, en svovlholdig tåge
sænkede sig over dem og sveg ondt i øjnene.
Da kastede Shamash stærke vinde imod Humbaba,
sydenvinden, nordenvinden, østenvinden og vestenvinden,
stormvind, kuling, orkan, tornado,
for at fastholde ham og lamme hans fremdrift.
Han kunne ikke bevæge sig fremad og kunne ikke trække sig tilbage.
det så Gilgamesh, han sprang på ham,
han holdt en kniv på Humbabas strube.

Humbaba sagde: "Gilgamesh, forbarm dig over mig.
Lad mig bo her i Cederskoven.
Hvis du skåner mit liv, vil jeg være din tjener,
Jeg vil give dig så mange cedertræer, som du ønsker.
Du er konge af Uruk af Shamash's nåde,
ær ham med et cedertempel
og et fantastisk cederpalads til dig selv.
Alt dette er dit, hvis du skåner mig."

Enkidu sagde: "Kære ven, hør ikke efter
alt det monsteret siger.
Dræb ham, før du bliver forvirret."

Humbaba sagde: "Hvis nogen dødelig,
Enkidu, kender reglerne i min skov,
Er det dig. Du ved, at dette er mit sted
at jeg er skovens vogter. Enlil

satte mig her for at skræmme menneskene væk.
derfor vogter jeg skoven, som ordineret af Enlil.
Hvis du dræber mig, vil du nedkalde gudernes
vrede, og deres dom vil blive hård.
Jeg kunne have dræbt jer derude i skovkanten,
Jeg kunne have hængt jer fra et cedertræ og fodret
de skrigende gribbe og krager med jeres indvolde.
Nu er det jeres tur til at vise mig barmhjertighed.
Tal til ham, bed ham om at skåne mit liv."

Enkidu sagde, "Kære ven, hurtigt,
inden der går endnu et øjeblik.
dræb Humbaba, lyt ikke til hans ord,
tøv ikke, slagt ham, skær hans hals over,
før den store gud Enlil kan stoppe os,
før de store guder kan blive rasende,
Enlil i Nippur, Shamash i Larsa.
Gør det nu for din berømmelse, sådan at mænd
for evigt vil tale om den modige Gilgamesh,
ham der dræbte Humbaba i Cederskoven."

Da Humbaba vidste, at han var dødsdømt, råbte han højt,
"Jeg forbander jer begge. Fordi I har gjort dette,
må Enkidu dø, må han dø i stor smerte,
og må Gilgamesh være utrøstelig,
må hans nådesløse hjerte blive knust af sorg."

Gilgamesh tabte forfærdet sin økse.
Enkidu sagde: "Mod, min kære ven.
luk dine øre for Humbabas forbandelser.
lyt ikke til hans ord. Slagt ham! Nu!"

Gilgamesh, hørte hans elskede ven,
kom til sig selv, rolig og fattet. Han råbte, han løftede
sin massive økse og han svingede den,
den rev sig ind i Humbabas hals, så blodet
flød, igen svingede han øksen, kød
og knogler blev ramt, uhyret vaklede, hans øjne

rullet, og ved øksens tredje slag
væltede han om som et cedertræ og styrtede til jorden.
Ved hans dødsbrøl rystede Libanons bjerge,
dalene fyldtes med hans blod, seksten kilometer
skov rungede. Da de to venner
skar ham op, trak hans tarme ud,
skar hans hoved af med dets knivskarpe tænder
og de forfærdelige blodskudte, stirrende øjne.
En blid regn faldt ned på bjergene.
En blid regn faldt ned på bjergene.

De tog deres økser og trængte dybere ind
dybere ind i skoven gik de for at
hugge cedertræer, det fløj med flis,
Gilgamesh fældede de mægtige træer,
Enkidu huggede stammerne til tømmer.
Enkidu sagde: "Ved din store styrke
du har dræbt Humbaba, skovens vagtmand.
Hvad kan bringe dig vanære nu?
Vi har fældet træerne i Cederskoven,
har fældet de højeste træer så de er faldet til jorden,
cedertræerne, hvis top engang nåede til himmelen.
Vi bliver en gigantisk dør,
trediven meter høj og ni meter bred,
vi flyder dem ned ad Eufkrat til Enlils
temple i Nippur. Ingen mænd skal gå igennem det,
kun guderne. Må Enlil glæde sig over det,
må det være en glæde for folket i Nippur:"

De bandt træstammer sammen og byggede en tømmerflåde.
Enkidu styrede den ned ad den store flod.
Gilgamesh bar på Humbabas hoved.

[Retur til Index](#)

Tavle VI

Da han vendte tilbage til Uruk, byen med den store mur,
badede Gilgamesh sig, han vaskede sit tætte
hår og rystede det ned over ryggen,
han tog sit beskidte, blodige tøj af,
tog en tunika af den fineste uld på,
han svøbte sig selv ind i en herlig guld- trimmet
lilla kjortel som han spændte fast med
et bredt bælte, og satte så kronen på sit hoved.

Gudinden Ishtar fik øje på ham,
hun så, hvor fantastisk en mand han var,
hendes hjerte blev slået, hendes underliv blev tændt.

"Kom her, Gilgamesh," sagde Ishtar,
"Gift dig med mig, giv mig dine fuldbragte frugter,
bliv min mand, vær min gode mand.
Så vil jeg give dig overflod af alt, langt ud over hvad du drømmer om
marmor og alabast, elfenben og jade,
smukke tjenere med blågrønne øjne,
og krigsvogne af lapis lazuli.
med gyldne hjul og styrtøj af rav,
vogne der trækkes af stormdæmoner som kæmpe muldyr.
Når du træder ind i mit tempel med dets cedertræsduft,
vil ypperstepræsten bøje sig for dig og kysse dine fødder,
konger og fyrster vil knæle foran dig,
de bringer dig hyldest fra øst og vest.
Jeg vil velsigne alt, hvad du ejer,
dine geder vil få trillinger, dine får vil vil tvillinger,
dine æsler vil være hurtigere end noget muldyr,
dine krigsvogns heste vil vinde et hvert løb,
dine okser vil bringe misundelse til hele verden.
Det er de mindste af de gaver, jeg vil overøse
dig med. Kom blot. Vær min lækre og smukke mand."

Gilgamesh sagde, *Din pris er for høj,
sådanne rigdomme er langt over mine ønsker.
Sig mig, hvordan skulle jeg nogensinde kunne tilbagebetale dig,
selv om jeg gav dig juveler, parfume,

dyrebare klæder? Og hvad sker der med mig
når dit hjerte vænner sig til et andet sted og din lyst brænder ud.

"Hvorfor skulle jeg ønske at være din elsker
som en ødelagt ovn, der svigter i kulden,
en hullet dør, som vinden blæser igennem,
som et palads, der falder på sit stærkeste forsvare,
en mus, der gnaver gennem det tynde sivskjul,
tjære, der sværter håndværkerens hånd,
en vand sæk af skind men hullet
Så den skænker på både bord og bæger, som et stykke
kalksten, der smuldrer og underminerer
en ellers solid stenmur, som en vædder
der vædrer og vælter bymuren til en allieret by,
en sko, der mangler sin ejers fod?

Hvem af dine mænd elskede du for evigt?
Hvem kunne tilfredsstille dit endeløse begær?
Skal jeg minde dig om, hvor meget de led,
hvordan hver eneste fik et bittert endeligt.
Husk hvad der skete med den smukke dreng
Tammuz: du elskede ham, da I begge var unge,
så ændrede du dig, du sendte ham til underverdenen
og dømte ham til evig jamren, år efter år.
du elskede den lysbrogede ugle,
så ændrede du dig, du angreb ham og brækkede hans vinger,
nu sidder han i skoven og græder uhu, uh; uhu, uh!
Du elskede løven, mageløs i styrke uden konkurrenter,
så ændrede du dig, du gravede syv huller til ham,
og da han faldt i, forlod du ham til at dø.
Du elskede den varmlodige, dristige krigshingst,
da du ændrede dig, dømte du ham til pisk og sporer,
endeløst galop, med et stangbid i munden,
nu tramper han rundt og mudre det vand, han skal drikke,
og for hans mors vedkommende, gudinden Silili,
ordinerede du den uendelige gråd, der aldrig ender.
Du elskede hyrden, hjordenes herre,
som hver dag bagte brød til dig
og ville bringe dig et friskslagt, stegt lam,
så ændrede du dig, du rørte ved ham, han blev til en ulv,
og nu driver hans egne hyrdedrenge ham væk

og hans egne hunde snapper efter hans behårede lår.
Du elskede gartneren Ishullanu,
som bragte dig kurve med friskplukkede dadler,
hver eneste dag, for at lyse dit bord op,
du havde lyst til ham, sådu trak dig tættere ind mod ham og sagde:
"Søde Ishullanu, lad mig sutte dig,
rør ved min skede, kærtegn min juvel,'
han rynkede panden og svarede: "Hvorfor skulle jeg spise
sådan et råddent måltid fra dig? Hvad kan du tilbyde
udover dette vanæres brød og skammens øl,
de tynde siv som dækken, når den kolde vind blæser?"
Men du fortsatte med din indsmigrende snak, og til sidst gav han efter,
så ændrede du dig, og forvandlede ham til en tudse
dømte ham til at bo i sin egen ødelagte have.
Hvorfor skulle min skæbne blive anderledes?
Hvis jeg blev din elsker, ville du behandle mig lige
så grusomt, som du behandlede dem."

Ishtar skreg, hun eksploderede i raseri.
Rasende og grædende drog hun op til himlen,
til hendes far Anu, og hendes mor Antu,
vredestårer strømmede ned af hendes kinder.
"Far, Gilgamesh bagtalte mig!
Han smed de værste fornærmelser mod mig, sagde han
forfærdelige, utilgivelige ting om mig!"

Anu sagde til prinsessen Ishtar:
"Men har du ikke selv fremprovokeret dette? Forsøgte du ikke
at forføre ham? Eller startede han bare me at
fornærmer dig uden nogen grund overhovedet"

Ishtar sagde: "Vær venlig, far, jeg beder dig,
giv mig den himmelske Tyr, bare
for en stund. Jeg vil gerne bringe den
til jorden, jeg vil få den til at dræbe Gilgamesh
den løgner og få den til at ødelægge hans palads.
Hvis du siger nej, smadrer jeg portene
til underverdenen, så en million hungrende, sultne
sjæle vil stige op derfra for at fortære de levende,
og de levende vil være i undertal i forhold til de døde."

Anu sagde til prinsessen Ishtar:
"Men hvis jeg giver dig Himmelens Tyr,
vil Uruk have hungersnød i syv lange år.
Har du forsynet folket med korn
til de syv år, og foder til kvæget?"

Ishtar sagde, "Ja, selvfølgelig har jeg samlet mig
korn og foder, jeg har gemt nok
endog mere end nok - til syv år."

Da Anu hørte dette, kaldte han på Tyren
han overbragte næserebet til prinsessen Ishtar.
Ishtar førte tyren ned til jorden,
den brølede ind i landet så det hele rystede,
Eufrat's vandløb og moser udtørrede,
vandstanden faldt med tre meter.
Da Tyren snøftede, revnede jorden ,
hundrede krigere faldt i og døde.
den prustede igen, jorden åbnede sig
og to hundrede krigere faldt ind og døde.
Da det snøftede for tredje gang, åbnede jorden sig
og Enkidu faldt i, helt op til hans talje,
han sprang op og tog fat i Tyrens horn, den spyttede
på ham lige ind i hans ansigt, den løftede sig op
og med dens hale spyede møg ud over ham.
Gilgamesh styrtede ind og råbte: "Kære ven,
Bliv ved med at kæmpe, sammen vi er sikre på at vinde."
Enkidu kredsede bag tyren,
greb den i halen og satte hans fod
på dens bagdel, så gik Gilgamesh dygtig,
som en slagter, gik op stak sin kniv
mellem dens skuldreblade der hvor dens horn er fastgjort.

Efter at de havde dræbt Himmel Tyren,
rev de dets hjerte ud og de tilbød det
til Shamash. Så bukkede de begge for ham
og satte sig som brødre, side om side.

Ishtar var forarget. Hun klatrede til toppen
af Uruks store mur vred hun sig i sorg

og jamrede: " Gilgamesh har ikke kun
bagtalt mig - nu har han også på brutal vis dræbt
det der var hans straf, den Himmelske Tyr.

Da Enkidu hørte disse ord, lo han,
han rakte ned, flåede en af Tyrens
lår af og smed det i Ishtars ansigt.
"Hvis jeg bare kunne fange dig
er dette hvad jeg ville gøre med dig,
jeg vil rive dig i stykker og ligge
tyrens tarme over dine arme.

Ishtar samlede alle sine præstinder,
Dem som tilbyder deres kroppe til alle mænd
til ære for hende. De placerede Tyrens blodige hofter,
på hendes alter og begyndte en højtidelig klagesang.

Gilgamesh samlede alle hans håndværksmestre.
som undrede sig over de gigantiske horn.
hvert horn var lavet af femten kilogram
lapis lazuli, begge havde tykkelsen svarende til
længden af to tommelfingre, sammen fyldte de
femtehundrede liter. Han bad om så meget olie
til salve sin fars statue,
de hængte de to massive horn i kapellet
dedikeret til Lugalbanda.

De to venner vaskede hver især, sig i floden
og vendte tilbage til paladset, hånd i hånd.
De kørte i en krigsvogn gennem hovedgaderne,
hvor folket råbte og jublede, da de passerede.

Gilgamesh sagde til syngepigerne:
"Sig mig: Hvem er den smukkeste af alle mænd?
Fortæl mig: Hvem er den modigste helt? De
svarede Gilgamesh - han er den smukkeste af alle mænd,
Enkidu - han er den modigste helt.
Vi er sejrherrene, der i vores raseri
kaster Tyrens lår i Ishtars ansigt,
og nu, i gaderne, har hun ingen til at hævne hende:"

Der var sang og fest i paladset den aften.
Senere, da krigerne blev lagt for at sove,
havde Enkidu havde en skræmmende drøm.
Han vågnede, og sagde han til Gilgamesh:
"Kære ven, hvorfor er alle de store guder samlet:"

[Retur til Index](#)

Tavle VII

Elskede broder," sagde Enkidu,
"I nat havde jeg en skræmmende drøm.
jeg drømte, at vi havde fornærmet guderne,
de mødtes i rådet og Anu sagde,
De har slagtet Himlens Tyr og dræbt
Humbaba, vagtmanden i Cederskoven.
Derfor må en af de to dø.'
Så sagde Enlil til ham: Enkidu,
det er ikke Gilgamesh, der skal dø."

Enkidu blev syg. Han lå på sin seng,
syg i hjertet, og hans tårer flød som vandløb.
Da siger han til Gilgamesh: "Kære ven, kære bror,
de tager mig fra dig. Jeg vender ikke tilbage.
jeg vil sidde med de døde i underverdenen,
og aldrig vil jeg se dig igen, min kære bror.'

Da Gilgamesh hørte sin vens ord, græd han også,
tårerne flød hurtigt ned ad hans kinder.
så han sagde til Enkidu: "Kæreste bror,
du har været en fornuftig mand, men lige nu
er det du siger sludder. Hvordan ved du
om en drøm ikke er i din favør?
Frygt har fået dine læber til at bævre, summe som fluer.

Enkidu sagde: "Kære bror,
i nat havde jeg en anden dårlig drøm.
Himlen tordnede, og jorden svarede:
og jeg stod der på et skyggefuldt sted.
Så dukkede et væsen med et løvehoved op,
hans ansigt var rædselsfuldt, han havde en løves
poter, samt en ørns klør og vinger.
Den fløj imod mig, han greb mig i mit hår,
jeg forsøgte at kæmpe imod, men med et slag
den væltede mig rundt som var jeg et stykke tømmer, han sprang

på mig, som en utæmmet tyr trampede han mine knogler.
Gilgamesh, red mig, red mig' råbte jeg.
Men du reddede mig ikke. Du var bange
så du kom ikke. Væsnet rørte ved mig
og pludselig var mine arme dækket af fjer,
han bagbandt dem og tvang mig ned
i underverdenens mørkets skygger,
de dødes hjem, hvor alle der kommer ind
aldrig vende tilbage til denne dejlige jord igen.
De, der bor der, sidder på hug i mørket,
snavs er deres mad, det de drikker, er ler,
de er klædt i fjerklædte klæder som var de fugle,
de ser aldrig lys, og på dørene og låsene
ligger et tykt lag støv. Da jeg kom ind i huset,
Kiggede jeg mig omkring, overalt var der bunker af kroner,
Jeg så stolte konger, der havde regeret landet,
som havde ofret stegt kød til guderne
samt ofret køligt vand og kager til de døde.
jeg så ypperstepræster og tempeltjenere sidde på hug,
der var eksorcister og profeter, de ekstatiske og de kedelige,
Jeg så Etana, kongen fra urtiden.
Sumuqan, de vilde dyrs gud,
og Ereshkigal, den dystre dronning
af underverdenen. Belet-seri, hendes skriver,
lå på knæ foran hende og læste fra en tavle
hvorpå enhver dødeliges død er indskrevet.
Da dronningen så mig, gloede hun og sagde:
"Hvem har bragt denne nye beboer hertil?"

Gilgamesh sagde, "Selvom det *lyder* dårligt, kunne denne
drøm godt være et godt varsel. Guderne sender drømme
men kun til de raske, aldrig til de svage,
så det er en rask mand, der har drømt dette.
Nu vil jeg bede til de store guder om hjælp,
Jeg vil bede til Shamash og til din gud,
til Anu, gudernes fader, og til Enlil
rådgiveren og til Ea den vise,
Jeg vil bede dem, vise dig barmhjertighed, derefter

vil jeg få lavet en guldstatue, i dit billede.
Bare rolig, kære ven, du vil hurtigt få det bedre,
dette forestillede billede vil hurtigt gøre dig rask."
Enkidu sagde: "Der er ingen guldstatue
som kan helbrede denne sygdom, elskede ven.
Hvad Enlil har besluttet, kan ikke ændres.
Min skæbne er afgjort. Der kan du ikke gøre noget ved."

Ved det første lys i daggryet råbte Enkidu
til Shamash løftede sit hovedet og tårene
løb ned ad hans kinder. "Jeg vender mig til dig, Herre,
eftersom skæbnen pludselig har vendt sig imod mig.
Med hensyn til den elendige fanger, der fandt mig
da jeg var fri i vildmarken -
fordi han ødelagde mit liv, ødelægge
hans levebrød, må han gå tomhændet hjem
må alle dyr undslippe hans fælder,
eller hvis de falder i, må de så forsvinde som en tåge,
og må han sulte for at bringe mig ud i dette."

Efter at han havde forbandet ham af hjertens lyst,
så forbandede han Shamhat, Ishtars præstinden.
"Shamhat, jeg tildeler dig en evig skæbne,
Jeg forbander dig med den ultimative forbandelse, må den gribe dig
i samme øjeblik, jeg udtaler den.
Må det ske for dig at du aldrig får et hjem og en familie,
at du aldrig kommer til at kærtegne dit eget barn,
må din mand foretrække yngre og smukkere piger,
må han slå dig, som en husmor slår et tæppe,
må du aldrig erhverve dig lys alabast
eller skinnende sølv, menneskers glæde,
Må dit tag blive ved med at lække og ingen tømrer fikse det,
må vilde hunde slå lejr i dit soveværelse, må ugler
bygge reder på dit loft, drukkenbolte vil kaste op
ud over dig, må en værtshusmur
være dit forretningssted, må du være klædt på
i iturevne gevandter og beskidt undertøj,

må vrede koner sagsøge dig, må torne og tidsler
gøre dine fødder blodige. må unge mænd håne
og pøblen håner dig, mens du går på gaden.
Shamhat, gid alt dette vil være din belønning
for at have forført mig ude i vildmarken
da jeg var stærk og uskyldig og fri."

Den kloge gud Shamash, beskytteren, hørte hans bøn.
Så fra himlen lød gudens stemme
han råbte: "Enkidu, hvorfor forbander du
præstinden Shamhat? Var det ikke hende
som gav dig det gode brød, der er passende for en gud
og fint øl, som går til konger, var det ikke hende der klædte dig
i fine klæder og gav dig pragt?
Gilgamesh som din intime ven?
Han vil lægge dig på æressengen,
han vil lægge dig på en kongelig bære, til venstre for ham
han vil placere din statue et fredfyldt sted,
hvor jordens fyrster vil kysse dens fødder,
befolkningen i Uruk vil sørge over dig, og når
du er væk, vil han strejfe rundt i ørkenen
med sammenfiltret hår, svøbt i et løveskind.'

Da Enkidu hørte dette, blev hans rasende hjerte
helt rolig. Han tænkte på Shamhat og sagde:
"Shamhat, jeg tildeler dig en anden skæbne,
min mund, der forbandede dig lige før, vil nu velsigne dig.
Må du blive tilbedt af adelsmænd og fyrster,
3,5 kilometer væk fra dig vil din elsker
skælte af spænding, halvanden kilometer væk
han bider sig i læben i forventning,
må krigeren længes efter at være nøgen ved siden af dig,
må Ishtar give dig generøse elskere
hvis skattekister er fyldt med juveler og guld,
må en mor til syv blive forladt for din skyld."

Så sagde Enkidu til Gilgamesh:

”Du, der har gået ved siden af mig, standhaftig
gennem så mange farer, husk mig,
glem aldrig, hvad jeg har udholdt.”

Den dag, Enkidu havde sine drømme,
begyndte hans styrke at svinde bort. I tolv lange dage
han var dødssyg, han lå i sin seng
i smerte, ude af stand til at hvile,
og hver dag blev han værre. Til sidst
satte han sig op og råbte til Gilgamesh:
"Har du forladt mig nu, kære ven?
Du fortalte mig, at du ville komme for at hjælpe mig
da jeg var bange. Men jeg kan ikke se dig,
du er ikke kommet for at bekæmpe denne fare.
Skulle vi ikke forblevet sammen for evigt
uadskillelige, dig og jeg?"

Da han hørte døden rasle, stønnede Gilgamesh
som en due. Hans ansigt blev mørkt. "Elskede,
vent, forlad mig ikke. Du kæreste af alle mænd,
dø ikke, lad dem ikke tage dig fra mig.

[Retur til Index](#)

Tavle VIII

Gennem den lange nat græd Gilgamesh
for sin døde ven. Ved morgengryets første skær,
råbte han; ”Enkidu, kære bror,
du kom til Uruk fra vildmarken,
din mor var en gazelle, din far
en vild æsel, du er opvokset af mælk
fra antiloper og hjorte, og de vandrende flokke
de lærte dig, hvor de bedste græsgange var.
Må stierne, der førte dig til Cederskoven
sørge over dig konstant, dag og nat,
må de ældste i Uruk byen med den stor mur sørge over dig,
de som gav os deres velsignelse, inden vi drog ud.
må, bakkerne sørger over dig og også bjergene vi besteg,
må græsgangene sørge over dig som deres egen søn,
Må skoven, vi huggede ned i vrede, sørge over dig,
må bjørnen sørge over dig, hyænen, panteren,
leoparden, hjorten, sjakalen, løveen, den vilde tyr, gazellen,
må floderne Ulaya og Eufrat sørge over dig,
de floder hvis hellige vand vi ofrede til guderne,
må de unge mænd i Uruk byen med den store mur sørge over dig,
må de som jublede, da vi slagtede Himlens Tyr,
og bonden sørge over dig, de som priste dig til skyerne
i sin høstsang vil hyrden sørge over dig,
hvem bragte dig mælk, må bryggeren sørge over dig,
hvem lavede god øl til dig, må Ishtars præstinde
sørge over dig, hende som masserede dig med duftende olie,
må bryllupsgæsterne sørge over dig som var du deres egen bror
må tempelpræsterne sørge over dig og løsne deres hår.

"Hør mig, i ældste, hør mig, unge mænd,
min elskede ven er død, han er død,
min elskede bror er død, jeg vil sørge
så længe jeg ånder, vil jeg hulke for ham
som en kvinde, der har mistet sit eneste barn.
Oh Enkidu, du var øksen ved min side
som min arm stolede på, kniven i skeden,
skjoldet jeg bar, min luksuriøse kappe,
det brede bælte om min lænd, og nu

har en barsk skæbne revet dig fra mig, for altid.
Kære ven, hurtig hingst, vilde hjort,
leopard strækker ud i vildmarken -
Enkidu, min ven, hurtig hingst, vild deet,
leoparden strækker ud i vildmarken -
sammen krydsede vi bjerge, sammen
slagtede vi Himlens Tyr, vi dræbte
Humbaba, der vogtede Cederskoven -
Oh Enkidu, hvad er det for en søvn, der har grebet dig,
som har gjort dit ansigt mørkt og stoppet dit åndedrag?"

Men Enkidu svarede ikke. Gilgamesh
han rørte ved hans hjerte, men det slog ikke.

Så slørede han Enkidu's ansigt som en bruds.
Som en ørn kredsede Gilgamesh omkring ham,
han gik rundt om ham, frem og tilbage,
som en løvinde, hvis unger er fanget i en grube,
han rev totter af sit hår af, han flåede
sine prangende klæder itu, som var de forbandede.

Ved det første daggry udsendte Gilgamesh
en proklamation: "Smede, guldsmede,
jer der arbejdere i sølv, metal og ædelstene -
skab en statue af Enkidu, min ven,
gør den mere pragtfuld end nogen anden statue
der nogensinde er blevet lavet. Dæk hans skæg
med lapis lazuli, hans bryst med guld.
Lad obsidian og alle andre smukke sten -
tusindvis af juveler i alle farver -
samles med sølv og guld
og sendes på en pram ned ad Eufrat
til Uruk byen med den store mur, med Enkidu's statue.
Jeg vil lægge ham på en æresseng,
Jeg vil lægge ham på en kongelig bære, til venstre for mig
Jeg vil placere hans statue et fredfyldt sted,
jordens fyrster vil kysse dens fødder,
folket i Uruk vil sørge over ham nu hvor

han er væk, jeg selv vil strejfe om i vildmarken
med sammenfiltret hår, svøbt i et løveskind."

Efter at han udsendte proklamationen,
han gik til statskassen, låste døren op
og så på hans rigdomme, så tog han
uvurderlige, juvelbesatte våben og værktøjer ud,
med indlagte håndtag af elfenben og guld,
og han stablede dem op for Enkidu, hans ven,
som et offer til guderne i underverdenen.
Han samlede opfedede okser og får,
slagter dem, og han stablede dem op
for hans elskede ven, Enkidu.
Han lukkede øjnene, og i sit sind dannede han sig
et billede af den fordømte flod,
så åbnede han slottets port, og anbragte
et offerbord af ædel takstræ,
fyldt en skål af karneol med honning,
fyldt en lapis lazuli skål
med smør, og da ofrene var klar
spredte han hver enkelt ud foran Shamash.

Til den store dronning Ishtar var hans offer
et poleret spyd af rent cedertræ.
"Lad Ishtar acceptere dette, lad hende byde min ven velkommen
og gå ved hans side i underverdenen,
så Enkidu ikke må være syg i hjertet."
Til Sîn, måneguden, ofrede han
en kniv med et buet obsidianblad.
"Lad Sîn acceptere dette, lad ham byde min ven velkommen
og gå ved hans side i underverdenen,
så Enkidu ikke må være syg i hjertet".
Til Ereshkigal, dødens mørke dronning,
tilbød han en lapis lazuli-kolbe.
"Lad dronningen acceptere dette, lad hende byde min ven velkommen
og gå ved hans side i underverdenen,
så Enkidu ikke skal være syg i hjertet".
Til Tammuz, hyrden Ishtar elsker,
var offeret en fløjte i karneol;
Namtar, de mørke guders vesir,

fik en lapis lazuli stol og scepter;
Hushbishag, de mørke guders tjenerinde,
fik den gyldne halskæde; til Qassatabat,
den forbanede udsletter, et sølvarmbånd;
til husholdersken, Ninshuluhha, et spejl
af alabast, på bagsiden af hvilken
der var et billede af Cederskoven, indlagt
med rubiner og lapis lazuli;
til slagteren, Bibbu, en tveægget kniv
med et skaft af lapis lazuli inlejret med et
Billede af den hellige Eufkrat.
Da alle ofringerne var lagt frem, bad han:
"Lad guderne acceptere disse ofre, lad dem byde min ven velkommen
og gå ved hans side i underverdenen,
For at Enkidu ikke skal være syg i hjertet."

Efter begravelsen gik Gilgamesh ud
fra Uruk, ud i vildmarken
med sammenfiltret hår, iført et løveskind.

[Retur til Index](#)

Tavle IX

Gilgamesh græd over sin ven Enkidu,
bittert græd han gennem turen i vildmarken.
"Skal jeg også dø? Skal jeg også være livløs
Enkidu? Hvordan kan jeg bære denne sorg
som gnaver i min mave, denne frygten for døden
der rastløst driver mig videre? Hvis bare
jeg kunne finde den ene mand, som guderne gjorde udødelig,
så vil jeg spørge ham, hvordan man overvinder døden. "

Så Gilgamesh strejfede omkring, hans hjerte var fuld af angst,
altid på vandring, østpå, på jagt efter
Utnapishtim, som guderne gjorde udødelige.

Endelig ankom han til de to høje bjerge
kaldet Twin Peaks. Deres top mødes/rører ved
hinanden. Himlens hvælving, deres bund når ned
til underverdenen, de holder vagt over
solens nedgang og dens genrejsning.
To skorpionfolk blev udstationeret ved indgangen,
for at bevogte tunnelen, hvori solen
synker, når den går ned og bevæger sig gennem jorden
for at dukke op over horisonten ved daggry.
Synet af disse to himmelfænomener indeholder sådan en rædsel
at det kunne dræbe en almindelig mand.
Deres auraer glitrede over bjergene.
Da Gilgamesh så dem, blev han gennemboret af frygt,
men han holdt sig fast og gik hen imod dem.

Skorpionmanden råbte til sin kone,
"Ham, der nærmer sig - han må være en gud."

Skorpionkvinden kaldte tilbage til ham,
"Han er to- tredjedele guddommelig og en tredjedel menneske."

Skorpionsmanden sagde: Hvad er dit navn?
Hvordan har du turdet komme her? Hvorfor

har du rejst så langt, over hav og bjerge
der er svære at krydse gennem vildmarker og ørkener
ingen dødelig er nogensinde kommet ind? Fortæl mig
målet med din rejse. Jeg skal vide det”

"Gilgamesh det er mit navn," svarede han,
"Jeg er konge i Uruk byen med den stor mur
og er kommet her for at finde min forfar
Utnapishtim, der sluttede sig til forsamlingen
af guder og fik evigt liv.
Han er mit sidste håb. Jeg vil spørge ham
hvordan han formåede at overvinde døden."

Skorpionmanden sagde: "Ingen er i stand
at krydse Twin Peaks, og det har ingen nogensinde gjort
at komme ind i tunnelen, hvori solen
går ned, hvorefter den sætter sig og bevæger sig gennem jorden.
Inde i tunnelen er der totalt mørke:
dybt er mørket, uden lys overhovedet."

Skorpionkvinden sagde: "Denne modige mand,
der er drevet af fortvivlelse, hans krop fastfrosset,
udmattet og brændt af solen i vildmarken -
vis ham vejen til Utnapishtim.

"Skorpionmanden sagde: "Altid nedad
gennem det dybe mørke fører tunnelen dig.
Alt vil være kulsort foran og bagved dig,
alt vil være kulsort til begge sider.
Du skal løbe gennem tunnelen hurtigere end vinden.
Du har kun tolv timer. Hvis du ikke kommer frem
ud af tunnelen før solen går ned,
vil du ikke finde nogen tilflugt fra den dødbringende ild.
Træg ind i bjergenes dyb,
må Twin Peaks føre dig sikkert til dit mål,
må de sikkert bringe dig til kanten af verden.
Porten til tunnelen ligger her foran dig.
Gå nu i fred, og vend tilbage i fred."

Solen stod op, Gilgamesh trådte ind.

Han begyndte at løbe. I en time løb han,
dybt var mørket uden noget lys overhovedet
foran og bag ham og til begge sider.
I en anden og en tredje time løb Gilgamesh,
dybt ind i mørket, uden lys overhovedet
foran og bag ham og til begge sider.
I en fjerde og en femte time løb Gilgamesh,
dybt ind i mørket, uden lys overhovedet
foran og bag ham og til begge sider.
I en sjette og en syvende time løb Gilgamesh,
dybt ind i mørket, uden lys overhovedet
foran og bag ham og til begge sider.
Ved den ottende time råbte Gilgamesh af frygt,
dyb er mørket, ingen lys overhovedet
foran og bag ham og til begge sider.
I den niende time mærkede han en brise i ansigtet,
dybt var mørket uden lys overhovedet
foran og bag ham og til begge sider.
I en tiende og ellefte time løb Gilgamesh,
dybt var mørket uden lys overhovedet
foran og bag ham og til begge sider.
I den tolvte time kom han ud af tunnelen
ud i lyset. Solen skyndte sig
mod indgangen. Han var med nød og næppe sluppet.

For ham viste gudernes have sig,
med ædelstene i alle farver, blændende at se.
Der var træer, der lavede rubiner, træer med lapis
lazuli blomster, træer der dinglede
gigantiske koralklynger som dadler.
Overalt, funklende på alle grene,
var enorme juveler: smaragder, safirer,
hæmatit, diamanter, karneoler og perler.
Gilgamesh så op og undrede sig over det hele.

[Retur til Index](#)

Tavle X

Ved strandkanten, sad værtshusholderen
Shiduri. Hendes ansigt var tilsløret,
hendes gyldne grydeopsats og bryggekar
stod ved siden af hende. Da Gilgamesh nærmede
sig hende, slidt op, med et hjerte fuld af angst,
hun tænkte, ”den desperate mand må være
en morder. Hvorfor skulle han ellers komme
direkte mod mig?” Hun skyndte sig ind i hendes hus,
låste døren og klatrede så op på taget
Gilgamesh hørte støjen, og så op
der stod hende så og stirrede på ham.
”Hvorfor låste du dig selv inde?” råbte han.
”Jeg vil ind nu. Hvis du ikke lukker mig ind,
Smadre jeg dine låse og splintre din dør.”

Shiduri svarede, ”Du virkede så vild
at jeg låste min dør og klatrede op på taget.
Sig mig dit navn nu. Hvor er du på vej hen?”

”Gilgamesh er mit navn,” sagde han.
”Jeg er kongen af Uruk byen med den store mur.
Jeg er manden, der dræbte Humbaba
i Cederskoven er jeg manden
som sejrede over Himlens Tyr.”

Shiduri sagde: ”Hvorfor er dine kinder helt hule
og dine ansigtstræk helt hærget? Hvorfor er dit ansigt
stivnet og brændt af ørkensolen?
Hvorfor er der så meget sorg i dit hjerte?
Hvorfor er du så slidt og lige ved at falde sammen,
som en, der har været på en lang, hård rejse?”

Gilgamesh svarede: ”Bør mine kinder ikke
være hule, skulle mit ansigt ikke være hærget,
stivnet, og brændt af ørkensolen?
skulle mit hjerte ikke være fyldt med sorg?”

Burde jeg ikke være udslidt og klar til at falde sammen?

Min ven, min bror, som jeg elskede så højt,
som fulgte mig gennem enhver fare –

Enkidu, min bror, som jeg elskede så højt,
som fulgte mig gennem enhver fare –
menneskehedens skæbne har overvældet ham.

I seks dage ville jeg ikke begrave ham,
jeg tænkte, ”Hvis min sorg bliver voldsom nok,
kommer han måske tilbage til livet igen.”

I seks dage og syv nætter sørgede jeg over ham,
indtil en maddike faldt ud af hans næse.

Da blev jeg bange, jeg blev bange for døden,
og jeg drog ud i vildmarken for at strejfe omkring.

Jeg kan ikke bærer, hvad der skete for min ven –
kan ikke bærer, det der skete med Enkidu –

Så jeg strejfer rundt i vildnisset i min sorg.

Hvordan kan jeg få fred i mit sind?

Min elskede ven er blevet til ler –
min elskede Enkidu er blevet til ler.

Og vil ikke også jeg blive lagt på jorden
ligesom ham, for aldrig at rejse mig igen?"

Shiduri sagde: ”Gilgamesh, hvor strejfer du rundt?

Du vil aldrig finde det evige liv
som du søger. Da guderne skabte menneskehed,
skabte de også døden, og de tilbageholdte
det evigt liv for dem selv.

Mennesker bliver født, så lever de, og så dør de,
dette er den orden, rækkefølge, guderne har bestemt.

Men indtil enden kommer, så nyd dit liv,
bruge det til at blive lykkelig og glad, ikke til fortvivlelse.

Nyd din mad, gør hver eneste dag til en særlig dag for dig
til en fryd, tag dine bade og smør dig i vellugtende salver,

brug lyst tøj, der er skinnende rent,

lad musik og dans fylde dit hjem,

elsk det barn, der holder dig i hånden,

og giv din hustru glæde af dine omfavnelser,

Det er den bedste måde at leve på for en mand."

Gilgamesh råbte: "Hvad siger du,
værtshusholder? Mit hjerte er sygt
fordi min ven døde. Hvad tror du dine ord betyder
når nu mit hjerte er knust fordi Enkidu døde?
Vis mig vejen til Utnapishtim.
For jeg vil krydse det store hav. Hvis jeg kan. Hvis ikke,
Vil jeg strejfe om i vildmarken med min sorg"

Shiduri sagde: "Der har aldrig været en vej
over det uendelige hav, og der har aldrig nogensinde været
et menneske, der var i stand til at krydse det.
Kun modige Shamash, da han klatrer op til himlen
kunne krydse det store hav - hvem ellers kan gøre det?
Turen er barsk, faren er stor,
og midtvejs er dødens vande,
hvis man røre ved det dør man øjeblikkeligt. Også selvom du klarer
at sejle hele turen, hvad vil du gøre
når du rammer dødens vand? Den eneste
der kan hjælpe dig er Urshanabi,
det er Utnapishtim's bådsmænd. Han trimmer
fyrregrene nede i skoven, og der har han
stenmændene med sig. Gå til ham. Spørg.
Hvis han siger ja, kan du krydse det store hav.
Hvis han siger nej, bliver du nødt til at vende tilbage."

Med disse ord greb Gilgamesh sin økse,
trak sin kniv og sneg sig ned mod dem.
Da han endeligt var tæt nok på, sprang han på dem
som en pil. Hans kampråb rusede gennem skoven.
Urshanabi så den skarpe kniv,
han så øksen lyne, og han stod bare der, omtumlet.
Frygten greb stenmændene, som bemandede båden.
Gilgamesh smadrede dem i småstykker
som han smed i havet, de sank i havet.

Gilgamesh kom tilbage og stillede sig foran ham.
Urshanabi stirrede på ham, så sagde han:
"Hvem er du? Fortæl mig. Hvad er dit navn?"

jeg er Urshanabi, tjener
for Utnapishtim, ham der er langt væk. ”
”Jeg er Gilgamesh,” svarede han,
”Jeg er kongen i Uruk byen med den store mur.
Jeg har rejst hertil over de høje bjerge,
Jeg har rejst hertil ad de skjulte veje
gennem underverdenen, hvor solen kommer fra.
Så nu siger jeg dig, vis mig vejen til Utnapishtim.”

Urshanabi sagde: ”Dine egne hænder
har forhindret det kunne ske, fordi du kom i din vrede, fordi
du har smadret stenmændene, som bemandede min båd
det er dem som ikke kunne blive såret af dødens vande.
Men fortvivl ikke. Der er en anden måde
vi kan krydse det store hav på. Tag din økse,
hug trehundrede rette stolper ned, hver
30 meter, afbark dem, forsyn dem med håndtag,
og bring dem til mig. Jeg vil vente på dig her.”

Gilgamesh gik dybt ind i skoven,
han huggede trehundrede rette stolper ned, hver
30 meter, afbarkede dem, og skar håndtag i dem,
så bragte han dem til bådsmanden Urshanabi.
De gik ombord på båden og sejlede ud.

De sejlede uden stop i tre dage og nætter,
en seks ugers rejse for almindelige mænd,
indtil de nåede dødens vand.
Urshanabi sagde: ”Nu skal du være forsigtig,
tag den første stolpe, skub os fremad,
rør ikke ved dødens vand.
Når du kommer til slutningen af
første stang, så slip den,
tage en anden og så en tredje, indtil
du har brugt alle de trehundrede stolper
og dødens vand er lagt bag os.

Da alle trehundrede stolper var brugt,
tog Gilgamesh Urshanabis kappe.
Han holdt det op som et sejl med begge arme strakt,
og den lille båd sejlede videre mod kysten.

Alene ved kysten stod Utnapishtim,
han undrende, mens han så dem nærme sig.
"Hvor er stenmændene, der bemandede båden?
Hvorfor er der en fremmed om bord?
Jeg har aldrig set ham. Hvem kan han være?"

Gilgamesh gik i landlandede. Da han så den gamle mand,
Sagde han til ham, "Fortæl mig, hvor kan jeg finde
Utnapishtim, ham der sluttede sig til forsamlingen
af guderne og fik evigt liv?"

Utnapishtim sagde, "Hvorfor er dine kinder
så hule? Hvorfor er dit ansigt så hærget,
stivnet og brændt af ørkensolen?
Hvorfor er der så meget sorg i dit hjerte?
Hvorfor er du så slidt og lige ved at falde sammen,
som en, der har været på en lang, hård rejse?"

Gilgamesh sagde, "Bør ikke mine kinder
ikke være hule, skulle mit ansigt ikke være hærget,
stivnet og brændt af ørkensolen?
Burde mit hjerte ikke være fyldt med sorg?
Burde jeg ikke være slidt og klar til at falde sammen?
Min ven, min bror, som jeg elskede så højt,
som fulgte mig gennem enhver fare -
Enkidu, min bror, som jeg elskede så højt,
som fulgte mig gennem enhver fare -
menneskets skæbne har overvældet ham.
I seks dage ville jeg ikke begrave ham,
tænkede, "Hvis min sorg er voldsom nok,
kommer han måske tilbage til livet igen."
I seks dage og syv nætter sørgede jeg over ham,
indtil en maddike faldt ud af hans næse.

Så blev jeg bange, jeg blev bange for døden,
og jeg drog ud at strejfe rundt i vildmarken.
Jeg magter ikke hvad der skete med min ven
Jeg kan ikke holde det ud, det der skete med Enkidu -
så jeg strejfer om i vildmarken i min sorg.
Hvordan skulle mit sind finde hvile?
Min elskede ven er blevet til ler -
min elskede Enkidu er blevet til ler.
Og vil jeg ikke også jeg blive lagt på jorden på samme måde
som ham, og aldrig rejse mig igen?
Det er derfor jeg skal finde Utnapishtim,
ham som mændene kalder 'Den Fjerne'. Jeg må spørge ham
hvordan det lykkedes ham at overvandt døden.
Jeg har vandret rundt i verden, besteget de mest forræderiske
bjerge, krydsede ørkener, sejlede de store have,
og god søvn har sjældent løsnet mit ansigt op.
Jeg har båret mig selv op igennem uophørlig stræben,
Jeg har fyldt mine muskler med smerte og fortvivlelse.
Jeg har dræbt bjørn, løve, hyæne, leopard,
tiger, hjort, antilope, stenbuk, jeg har spist
deres kød og har wrappet deres rå skind om mig.
Og hvad har jeg opnået i sidste ende?
Da jeg nåede Shiduri, værtshusholderen,
var jeg beskidt, udmattet, syg i hjertet. Lad mig nu
lukke sorgens port bag mig,
og forsegle den med tjære og beg.”

Utnapishtim sagde, ”Gilgamesh, hvorfor
forlænge din sorg? Har du nogensinde holdt pause
og sammenlignet dit eget velsignede liv med et fjols?
Du blev skabt af både guders og menneskers kød,
guderne har givet dig deres egenskaber
eftersom de var din far og mor,
tildelte de dig en trone fra fødslen af og sagde til dig:
'Herske over mænd!' Til tåben, gav de
øldråber i stedet for smør, gamle krummer
i stedet for brød, der er egnet til guder,
slidte klude i stedet for storslåede klæder,

og i stedet for et frynset bredt bælte, bare et gammelt reb,
samt et hektisk, meningsløst, utilfreds sind.

Kan du ikke se hvor heldig du er?

Du har båret dig selv op igennem uophørlig stræben,
du har fyldt dine muskler med smerte og fortvivlelse.

Og hvad har du opnået andet end at bringe dig selv
en nærmere på afslutningen af dine dage?

Om natten rejser månen hen over himlen,
himlens guder holder sig vågne og ser på,
uden søvn, udødelig. Dette er måden
verden er etableret på, fra oldtiden.

”Ja: guderne tog Enkidus liv.

Men menneskets liv er kort, det kan slutte
når som helst, knække som et siv i vinden.

Den smukke unge mand, den dejlige unge kvinde -
i deres bedste alder kommer døden og tager dem væk.

Selvom ingen har set dødens ansigt eller hørt
dens stemme, pludselig, brutalt, destruere
døden os alle, unge som gamle.

Alligevel bygger vi huse, laver kontrakter, brødre
dele deres arv, der opstår konflikter -
som om menneskeliv vare evigt.

Floden stiger, den flyder over sine bredder
og fører os alle med, som majfluer
flyder med strømmen: de stirrer på solen,
så pludseligt er der ingenting mere.

"Den sovende og den døde, hvor er de ens!

Den sovende vågner dog og åbner sine øjne,
hvor imod ingen vender tilbage fra døden. Hvem ved,
hvornår det er den sidste dag?

Når guderne samles, bestemmer de din skæbne,
de styre både liv og død for dig,
men dit dødstidspunkt afslører de ikke."

[Retur til Index](#)

Tavle XI

Gilgamesh sagde til Utnapishtim:

"Jeg forestillede mig, at du ville ligne en gud.

Men du ligner mig, du er ikke anderledes.

Jeg havde til hensigt at bekæmpe dig, men nu hvor jeg står foran dig,

nu hvor jeg ser hvem du er,

kan jeg ikke kæmpe, noget holder mig tilbage.

Fortæl mig, hvordan er det, at du, en dødelig,

overvandt døden og sluttede sig til forsamlingen

af guderne og blev givet evigt liv"

Utnapishtim sagde: "Jeg vil fortælle dig det

et mysterium, en hemmelighed fra guderne.

Du kender Shuruppak, den gamle by

ved Eufrat. Jeg boede der engang.

Jeg var dens konge engang, for længe siden,

da de store guder besluttede at sende syndfloden.

fem guder besluttede, og de aflagde en ed

om at holde planen hemmelig for: Anu deres far,

rådgiveren Enlil, guderne Ninurta'

kammerherre og Ennugi lensmand.

Ea også, den klogeste af guderne,

havde aflagt ed, men jeg hørte ham hviske

hemmeligheden bag sivhegnet omkring mit hus.

'Sivhegn, sivhegn, lyt til mine ord.

Konge af Shuruppak, hurtigt, hurtigt

riv dit hus ned og byg et stort skib,

forlad dine ejendele, red dit liv.

Skibet skal være firkantet, så dets længde

er lig med dens bredde. Byg et tag over det,

ligesom det store dyb er dækket af jorden.

Så samles og gå ombord på skibet,

medbring eksempler på ethvert levende væsen.'

"Jeg forstod Ea's ord, og jeg sagde:

Min herre, jeg vil adlyde din befaling,

præcis som du har talt det.

Men hvad skal jeg sige, når folk spørger mig

hvorfor bygger jeg så stort et skib?"

"Ea sagde: Fortæl dem, at Enlil hader dig,
at du ikke længere kan bo i deres by
eller gå på jorden, som tilhører Enlil,
at det er din skæbne at gå ned i
det store dyb og lev med Ea din herre,
og at Ea vil regne oversvømmelse over dem.
De vil alle have alt, hvad de vil have, og mere til.'

"Jeg lagde strukturen, jeg udarbejdede planer.
Ved det første skær af daggry samledes alle -
tømrere medbragte deres save og økser,
sivarbejdere bragte deres fladningssten,
rebslagere medbragte deres reb, og børn
bar tjæren. De fattige hjalp også,
så godt de kunne, nogle bar tømmer,
nogle hamrede søm, nogle skar træ.
i slutningen af den femte dag var skroget bygget:
Ved dækket var en hektar lager, siderne
61 meter høj. Jeg byggede seks dæk,
så skibets højde blev delt i syv.
opdelt hvert dæk i ni rum,
satte propper ind i alle hullerne,
jeg bragte reservedele ombord sammen med andet udstyr,
havde fjorten tusind liter tjære til at hælde i
ovnen og fjorten tusind liter beg hældt ud over skroget.
De medbragte spandvogne
fjorten tusinde liter olie – fire et halv tusind
blev brugt til fugning, så der var ni tusinde tilbage,
som bådsmændene opbevarede. Hver dag slagtede jeg
tyre til mine arbejdere, jeg slagtede får,
Jeg gav dem tønder med øl, med øl
og vin, og de drak det som vand fra floden.
Da alt vores arbejde på skibet var færdigt,
festede vi, som var det nytårsdag.
Ved solopgang hælde jeg olie ud efter ritualen,
ved solnedgang var skibet klar. Søsættelsen
var svært. Vi rullede hende på træstammer
ned til floden og løftede hende ud
indtil to tredjedele var under vandet.
Jeg fyldte alt det dyrebar jeg ejede

på hende: alt mit sølv og guld,
hele min familie, alle mine slægtninge,
alle slags dyr, vilde som tamme,
håndværkere og kunsthåndværkere af enhver art.

"Så annoncerede Shamash, at tiden var inde.
Gå ind i skibet nu. Luk lugen.
Jeg stirrede hele tiden på himlen, det var skræmmende.
Så gik vi ind i skibet. Til Puzur-amurri
skibsbyggeren, manden der forseglede lugen,
Jeg afgav mit palads med alt dets indhold

Oh ved daggry, gled en enorm sort sky gled
i horisonten og krydsede himlen.
Inde i skyen tordnede stormguden Adad,
imens destruktionsguderne, tvillingerne Sullat og Hanish,
gik foran gennem bjerge og dale for at få det itu.
Nergal pestguden, rev dæmninger ud i
Det Store Dyb, Ninurta åbnede
himplens sluser, de infernalske guder
blæste ild og satte hele landet i brand.
En dødelig stilhed spredte sig over himmelen
og det, der havde været oplyst, blev nu til mørke.
Landet blev knust som en lerkrukke.
Hele dagen, uophørligt, blæste stormvindene,
regnen faldt, så brød syndfloden frem,
den overvældede folket som en krig.
Ingen kunne se gennem regnen, den faldt bare
hårdere og hårdere, så tæt at du ikke kunne se din egen hånd
Selv guderne var bange. Vandet
steg højere og højere, indtil guderne flygtede
til Anus palads i den højeste himmel.
Men Anu havde lukket portene. Guderne
måtte forblive udenfor paladsmuren, som hunde.

Sødstemme Aruru, mænds mor,
skreg ud, som en kvinde i barsel:
Hvis bare den dag aldrig havde været,
da jeg talte for det onde i gudernes råd!
Hvordan kunne jeg have accepteret at ødelægge
mine børn ved at sende den store syndflod over dem?

Har jeg født menneskeheden for blot
at se dem fylde havet som fisk.'
De andre guder jamrede sammen med hende.
De sad og lyttede til hende og gråd.
Deres læber var udtørrede, skorpede med sårskorper.

"I seks dage og syv nætter, ødelagde
stormen jorden. På den syvende dag.
stoppede regnen. Havet blev roligt.
Intet land kunne ses, der var kun vand til alle sider,
Vand så fladt som et tag. Der var slet ikke noget liv.
Menneskeslægten var blevet til ler.
Da åbnede jeg en luge og det velsignede sollys
strømmede ned over mig, jeg faldt på knæ
og græd. Da jeg rejste mig og så mig omkring,
dukkede en kystlinje op, en halvanden kilometer væk.
På Nimush-bjerget strandede skibet,
bjerget holdt den og ville ikke slippe den.
I seks dage og syv nætter, bjerget
ville ikke frigive det. På den syvende dag.
sendte jeg en due ud i det fri.
Den fløj af sted og kom så tilbage til skibet,
fordi der ikke var noget sted at lande. Jeg ventede,
så tog jeg en svale frem og satte den fri.
den fløj også ud, men kom tilbage til skibet,
fordi der ikke var noget sted at lande. Jeg ventede,
så bragte jeg en ravn frem og satte den fri.
ravnen fløj af sted, og fordi vandet
havde trukket sig tilbage, fandt den en gren, den sad der,
den spiste, den fløj af sted og vendte ikke tilbage.

Da vandet var tørret ud kom land til syne,
jeg befriede de dyr jeg havde taget med,
slagtede et får på bjergtoppen
og ofrede(tilbød) det til guderne, så arrangerede jeg
to rækker af syv rituelle vaser, hvori jeg
brændte siv, cedertræer og myrtegrene.
Guderne opfangede duften, de lugtede til den søde duft
og grupperede sig rundt om ofringen ligesom fluer.
"Da Aruru kom, holdt hun hendes halskæde af lapis lazuli op i luften,
Anus gave, fra da de var ny forelskede.

Jeg sværger ved denne dyrebare halskæde
at jeg aldrig vil glemme disse dage.
Lad alle guderne komme til denne ofringen,
så de alle kan spise med.
Untaget Enlil, fordi han hensynsløst sendte denne
store oversvømmelse og derved destruerede mine børn.'

Så ankom Enlil. Da han så skibet,
rasede mod de andre guder.
han var vred, hvem hjalp disse mennesker til at undslippe?
Var det ikke meningen
Oversvømmelse skulle destruerede dem alle?'

"Ninurta svarede: Hvem ellers end Ea,
den klogeste af os, kunne udtænke sådan noget?

"Ea sagde til rådgiveren Enlil,
'Du, den klogeste og modigste af guderne,
hvordan skete det, at du så hensynsløst
sendte den store syndflod for at ødelægge menneskeheden?
Det er rigtigt at straffe synderen for hans synder,
at straffe forbryderen for hans forbrydelse,
men vær barmhjertig, tillad ikke at alle mennesker
dør på grund af nogles synder.
I stedet for en oversvømmelse burde du have sendt
løver for at decimere menneskeheden,
eller ulve, eller en hungersnød eller en dødelig pest.
Hvad angår min højtidelige ed,
afslørede ikke gudernes hemmelighed,
Jeg hviskede det kun til et hegn
og Utnapishtim hørte tilfældigvis.
Nu må du bestemme, hvad hans skæbne bliver.'

"Så gik Enlil ombord, han tog min hånd,
han førte mig ud, så førte han min kone ud.
Han fik os til at knæle foran ham,
han rørte på panderne og stod mellem os,
han velsignede os. 'Hør mig, I guder: Indtil nu,
har Utnapishtim været en dødelig mand.
Men fra nu af skal han og hans kone være guder

som os, de skal leve for evigt,
ved flodernes kilde, langt væk:'
Så bragte de os til dette fjerne sted
ved flodernes udspring. Her bor vi.

"Nu så, Gilgamesh, som vil samles
alle guder for din egen skyld? Hvordan vil overbevise dem
om at give dig det evige liv, du søger?
Hvordan kan de vide, at du fortjener det?
Først må du bestå denne test: forbliv vågen
i syv dage. Overvinde trætheden søvnen,
så måske vil du sejre over døden."

Så Gilgamesh satte sig op ad en mur og
begynde testen. I det øjeblik han satte sig,
hvirvlede søvnen over ham, som en tåge

Utnapishtim sagde til sin kone:
"Se på denne fyr! Han ville leve
for evigt, men i samme øjeblik han satte sig,
hvirvlede søvnen over ham, som en tåge.

Hans kone sagde: "Rør ham på skulderen, væk ham,
lad ham gå og vende tilbage i god behold
til sit eget land, ved den port, han kom igennem."

Utnapishtim sagde: "Alle mennesker er løgnere.
Når han vågner, se så, hvordan han forsøger at bedrage os.
Så bag et brød for hver dag han sover,
sæt dem på en række ved siden af ham, og lav
mærke på væggen for hvert brød."

Hun bagte brødene og satte dem ved siden af ham,
hun lavede et mærke for hver dag, han sov.
Det første brød var stenhårdt, det andet brød
var tørret ud som læder, den tredje var krympet,
den fjerde havde en hvidlig belægning, den femte
pletet med mug, den sjette var forældet,
som det syvende brød stod stadig på kullene
da han rakte ud og rørte ved ham. Gilgamesh

vågnede med en sæt og sagde: "Jeg var næsten faldet i søvn, da jeg mærkede din berøring."

Unapishtim sagde: "Se ned, ven, tæl disse brød, som min kone bagte og satte her mens du sad og sov. Denne første, stenhård, blev bagt for syv dage siden, denne læderagtige blev bagt for seks dage siden, og så videre for alle resten af dagene sad du her og sov Se. De er markeret på væggen bag dig."

Gilgamesh råbte: "Hvad skal jeg gøre, hvor skal jeg tage hen nu? Døden har fanget mig, det lurker i mit soveværelse, og overalt hvor jeg kigger hen" overalt hvor jeg vender mig, er der kun døden."

Utnapishtim sagde til bådsmanden: "Det er sidste gang, Urshanabi, at du får lov til at krydse det store hav og nå disse kyster. Med hensyn til denne mand, han er beskidt og træt, hans hår er sammenfiltret, dyreskind har sløret hans skønhed. Tag ham med i badekarret og vask hans hår, tage hans dyrehud af og lad havets bølger føre det væk, fugt hans krop med en sød duftende olie, bind hans hår i et nyt lyst pandebånd, klæd ham i fine klæder, som det passer sig til en konge. Indtil hans rejse slutter, så lad hans klæder være pletfri, som om de var nye."

Han bragte ham til karret, han vaskede hans hår, tog hans dyrehud af og lod havets bølger føre det væk, han fugtede hans krop med en duftende olie, og bandt hans hår i et nyt lyst pandebånd. han klædte ham i fine klæder, der passede til en konge. Derefter gik Gilgamesh og Urshanabi ombord, skubbet den lille båd ud, den begyndte at bevæge sig væk fra kysten.

Men Utnapishtims hustru sagde: "Vent!
denne mand kom langt væk fra, han udholdt
mange strabadser for at nå hertil. Vil du ikke
give ham noget med til hans hjemrejse?"

Da han hørte dette, vendte Gilgamesh båden
rundt, og han bragte den tilbage til kysten.
Utnapishtim sagde: "Gilgamesh,
du kommet meget langt væk herfra, du udholdt
mange strabadser for at nå hertil. Nu
Jeg vil give dig noget til din hjemrejse,
et mysterium. En af gudernes hemmeligheder

Der vokser en lille tornet busk
i vandet i det store dyb den har skarpe pigge
der vil prikke dine fingre præcis som en roses torne.
Hvis du finder denne plante og bringer den op til overfladen,
vil du have fundet ungdommens hemmelighed."

Gilgamesh gravede en grube på kysten
der førte ned i det store dyb. Han bandt
to tunge sten til hans fødder, de trak ham
nedad i vandets dyb.
Han fandt planten, han greb den, den rev
hans fingre, de blødte, han skar stenene af,
hans krop skød op til overfladen, og bølgerne
kaste ham gispende tilbage på kysten.

Gilgamesh sagde til Urshanabi:
"Kom her, se denne vidunderlige plante,
modgiften mod dødsangsten
Med den vender vi tilbage til den ungdom, vi engang havde.
jeg vil bringe den til Uruk, vil jeg teste dens kraft for at se, hvad der sker, når en
gammel mand spiser den.
Hvis det er en succes, vil jeg selv spise noget
og blive en ubekymret ung mand igen.'

Efter sekshundredeoghalvtreds kilometer stoppede de for at spise,
Efter sekstenhundrede kilometertusind slog de deres lejr op. Der
så Gilgamesh en dam med køligt vand.

Han efterlod planten på jorden og badede.
En slange fangede plantens duft, kravlede snigende
op og bar planten væk.
Da den forsvandt, trak den huden sig af.

Da Gilgamesh så, hvad slangen havde gjort,
satte han sig ned og græd. Han sagde til bådsmanden:
"Hvad skal jeg gøre nu? Alle mine strabadser
har været for intet. Oh Urshanabi,
var det for dette, mine hænder har arbejdet,
var det for dette, jeg gav mit hjertes blod
jeg har ikke opnået nogen gavn for mig selv,
men har mistet den vidunderlige plante til et krybdyr.
Jeg plukkede den fra dybet, og hvordan skulle jeg nogensinde
kunne finde det sted igen? Og vores lille båd efterlod vi på kysten.

Efter sekshundredeoghalvtreds kilometer stoppede de for at spise,
Efter sekstenhundrede kilometertusind slog de deres lejr op.

Da de endelig ankom, sagde Gilgamesh
til Urshanabi: "Dette er
Uruks mur, som ingen by på jorden kan måle sig med.
Se, hvordan dens volde glimter som kobber i solen.
Bestig stentrappen, ældre end sindet kan forestille sig,
nærm dig Eanna-templet, helliget for Ishtar,
et tempel, som ingen konge kan sammenligne sig med i størrelse eller skønhed,
gå på Uruks mur, følg dens bane
rundt om byen, inspicer dens mægtige fundamenter,
bemærk dets murværk, hvor mesterligt det er bygget,
se på det land, den omslutter: palmetræerne, haverne,
frugtplantagen, de fantastiske paladser og templer, butikkerne
og markedspladserne, husene og de offentlige pladser.

[Retur til Index](#)

Kommentarer

Denne Gilgamesh konge af Uruk mener man er en virkelig person, og et af buddene om hvem han er, er Re'u en af Abrahams forfædre, faktisk hans tipoldefar, han levede samtidigt med Abraham da mennesker der, umiddelbart efter vandfloden levede mange hundrede år.

Re'u fra 2217 til 1978 BC altså 239 år, Abraham 2056 til 1881 BC altså 175 år, og dermed fik de 78 år sammen, fra 2056 til 1978 BC.

Om Re'u er den rigtige Gilgamesh forbliver et gæt, for der er ingen i dag der var til stede dengang til at bevidne det. Det er kun data fra de skrifter vi kan finde.

År efter Vandfloden	leveår	Begivenhed	BC Født	BC Dør	Navn
		950	2948	1998	Noa
		1 Vandfloden	2348	2347	
		600	2446	1846	Sem
1		438	2346	1908	Arpaksjad
36		433	2311	1878	Sjela
66		464	2281	1817	Eber
100		239	2247	2008	Peleg
130		239 Gilgamesh ??	2217	1978	Re'u
162		230	2185	1955	Serug
192		148	2155	2007	Nakor
221		205	2126	1921	Tera
291		175	2056	1881	Abraham
340		30	2038	2008	Babelstårnet

[Abrahams slægtslinie og tidsbillede frem til Babelstårnets fald i 2008 BC](#)

Med Babelstårnets fald opløses det Sumeriske samfund, mennesker spreder sig ud over jorden og Nimrod er ikke længere enevældig hersker over alle mennesker, der indgås dog pagter om fælles tilhørsforhold i det mellemøstlige område.

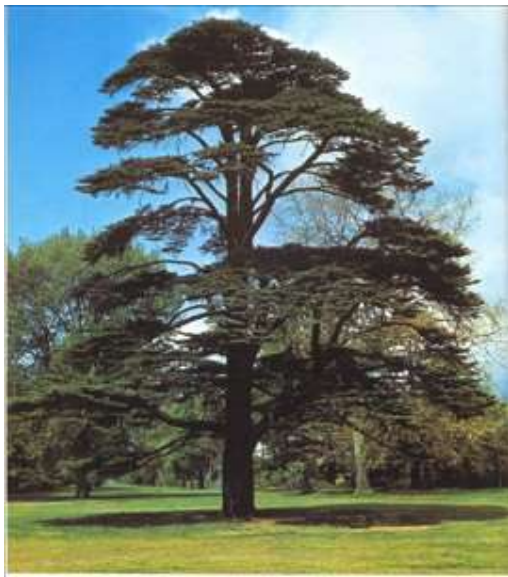
Tavle 3 Enkidu sagde: "Men hvordan kan nogen mand turde gå ind i Cederskoven?"

Den er helligt for Enlil. Har han ikke erklæret

adgang forbudt der, har han ikke netop placeret monstret
Humbaba der for at skræmme mennesker væk?

Minder meget om bibelens historie om Adam og Eva, da de bliver sat udenfor Edens have, haven er hellig og ufuldstændige mennesker skal ikke være der; ved indgangen placere Gud en Kerub, en særlig engel der med et flammende sværd beskytter indgangen til haven så ingen kommer ind.

Som notabeneskal skal her nævnes at biblens gud hedder YHWH og selv siger 'Jeg er', hvilket er præcis hvad Sumernes og Babyloniernes gud Enlil kalder sig selv 'Jeg er'.

Tavle 5 Libanons Cedertræer var i oldtiden vidt berømt for deres skønhed og styrke; de var meget dyre byggematerialer. Vi finder dem blandt andet omtalt her i Gilgamesh Eposet; i biblen er de nævnt i forbindelse med tempelbyggeriet i Jerusalem i forbindelse med både Kong David og hans søn Kong Salomon og ja, det er ham med minerne som ingen kan finde. I Egyptisk mytologi er sarkofagen med den ikke døde Osiris på sejltur fra Nilen til Libanons Ceder skove og tilbage igen.

Libanon Ceder (Cedrus libani)

Er stedsegrønne nåletræer, der kan blive næsten 900 år og opnå en højde på 25 til 30 meter. Cedertræet er næsten uddødt, men stadig en del af Libanons nationalvåben og pryder også Libanons flag.

Mest iøjenfaldende er den flade krone hos de ældre træer.

Cedertræ angribes ikke af insekter og dufter meget behageligt i årtier.

Tavle 11 om oversvømmelsen/vandfloden; selv guderne blev bange og ville flygte til himmelen, men Anu havde lukket alle adgangsveje til det himmelske. Så guderne måtte blive udenfor ligesom hundene.

[Retur til Index](#)